SJEVERAC

LIST UČENIKA OŠ LJUDEVITA GAJA ZAPREŠIĆ, RUJAN 2014.,GODINA 18.,CIJENA 10KN

DA BISMO POSTIGLI, NE SMIJEMO SAMO DJELOVATI, NEGO I SANJATI, NE SAMO PLANIRATI, NEGO I VJEROVATI.

IMPRESSUM

SJEVERAC
Rujan 2014.
Godina 18.
List učenika
OŠ Ljudevita Gaja, Zaprešić
Adresa uredništva:
OŠ Ljudevita Gaja
Ljudevita Gaja 2
10290 Zaprešić
Tel: 01/3355-655
Fax: 01/3358-729
e-mail:
tajnistvo@os-ljudevita-gaja-zapresic.skole.hr

NAKLADNIK
OŠ Ljudevita Gaja

ZA NAKLADNIKA
Ravnateljica: Đurđica Šepac, prof.

NOVINARSKA SKUPINA

Nino Dolenec, 8. c
Sara Vodopija, 8. c
Eva Matjaščić, 8. a
Marta Bregeš, 8. a
Ana Ujević, 6. e
Magdalena Bogdan, 6. e
Mia Čović, 7. c
Ivana Ćavar, 7. c
Anita Bogović, 7. c
Luka Šeremet, 7. c
Tomislav Habulan, 7. c
Ana Tonžetić, 7. c
Mihaela Kapeli, 7. c

Likovni rad na naslovnici:
Petra Hercigonja, 6. d

Voditeljice:
Maja Grladinović, prof.
Ivana Krolo, prof.

Lektura:
Ivana Krolo, prof.
Marija Novaković, prof.

Tisak:
Tiskara Kosmat

Naklada:
500 komada

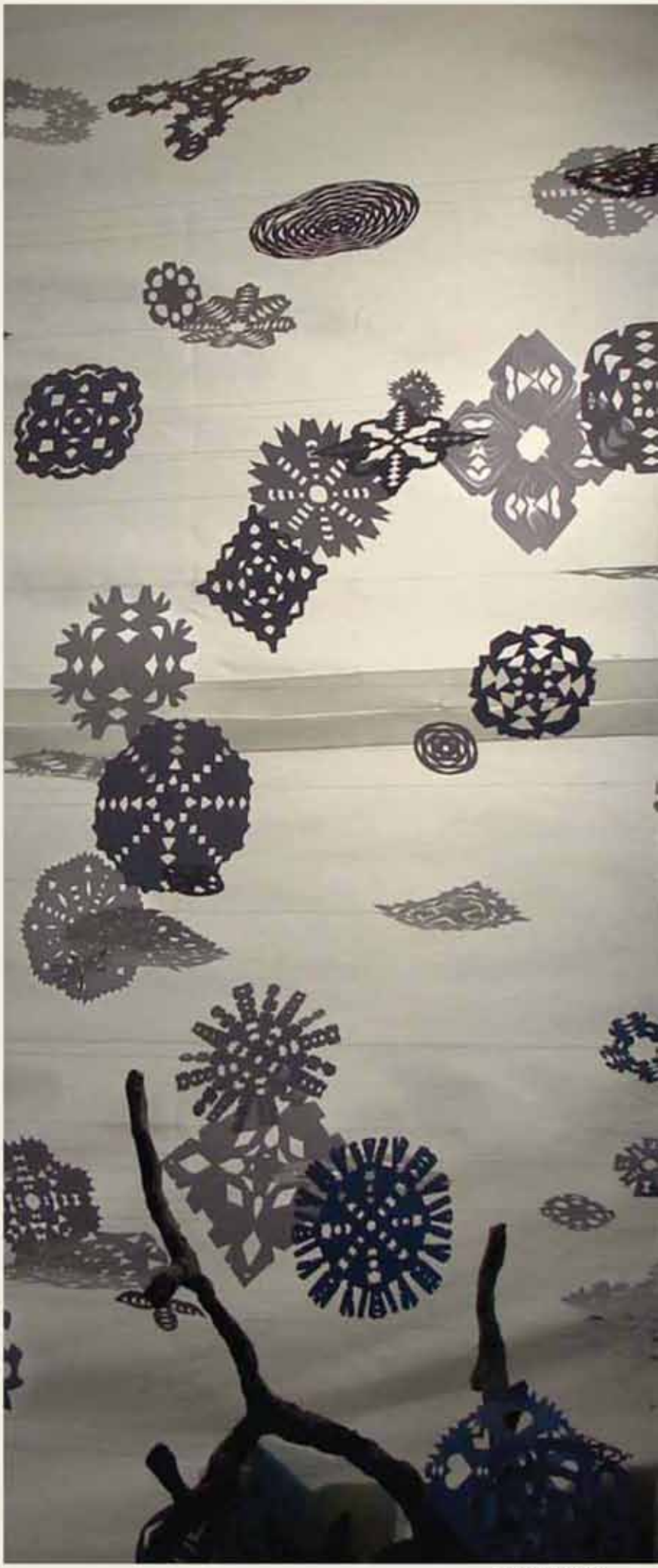

Likovna grupa

Dragi naši čitatelji!

Vašem omiljenom SJEVERCU ove školske godine,jednoglasnom odlukom Novinarske grupe, ali i nekolicine uvaženih vanjskih suradnika,osnovni je moto:

ŽELIM, HOĆU, MOGU!

Dakle, pisali smo pjesme, priče, razgovore, izvješća, prikaze i osvrte koji imaju poruku:

-Želim biti...!

-Hoću učiti, stvarati, raditi, baviti se...!

-Mogu naučiti, osmisliti, pobijediti...!

Saznat ćete iz prve ruke kako su učenici naše škole i vaši prijatelji bili (i još uvijek jesu) uspješni, kako su došli do željenih postignuća, kako su prepoznali svoju nadarenost i pretvorili je u pjesme, projekte, neobična zanimanja te kako su odlučili biti marljivi i pristojni mladi ljudi koji ponosno koračaju u život. Za početak:

-Pročitajte Sjeverac

-Pronađite svoj moto (želim, hoću, mogu)!

Vaši mali novinari

Ivan Kečkeš, 8. d

Poruka našeg novinara:

(prepisao za vas iz knjižice Formula uspjeha mudre Majke Terezije)

Nađi vremena za razmišljanje – To je izvor snage.
Nađi vremena za smijeh – To je melodija duše.
Nađi vremena za čitanje – To je vrelo mudrosti.
Nađi vremena za prijateljstvo – To je put ka sreći.
Nađi vremena za rad – To je cijena uspjeha.

Nino Dolenec, 8. c

SADRŽAJ

Želim stvarat....4
Mogu naučiti, osmisliti i pobijediti....5
Želim bit....6
Možete postati plesač....8
Možete osmisliti....11
Možete pisati pjesme....12
Možete čitati lektiru....13
Možete nam prenijeti svoja razmišljanja i dojmove....14
Možete naučiti nešto novo....15
Događanja tijekom školske godine....18
Naš ponos....21
Projekti, projektni dan....23
Ekologija....25
Ekološke radionice....29
Što doprinosi našem zdravlju?....31
Posjetili smo....35
Pozdrav osmašima....38
Pitali smo sedmaše....41
Zabavni kutak....43

Želim stvarati...

Pjesnici su čuđenje u svijetu...

Dobriša Cesarić

Jelena Glasovac najmlađa je pjesnikinja koju sam upoznala u svom dugogodišnjem radu. Rođena je 9. lipnja 2004. godine. Pohađa 4. c razred naše škole. Njezine su pjesničke slike, kako bi ekolozi rekli, suživot s prirodom! Ona gleda svijet oko sebe, osjeća radost postojanja šume, mjeseca, ptica, cvijeća i to zapisuje neobičnom lakoćom. U Jeleninim stihovima nalazim radost i ljepotu prirode. Osjeća se iskrena ljubav kojom su protkani jednostavni stihovi, mirisni, topli i nježni kao uspavanke, kao pahulje snijega, kao žubor vode.

Marija Grladinović, prof.

JESEN

Jesen pada u obliku kiše,
rumenih je plodova sve više!
Učenici u školu kreću,
putem se dive jesenskom cvijeću.
Neke životinje spremaju se na san,
ptice selice lete van.
Kiša sad već lije i pljušti,
lišće žuto pada i šušti.
Prolom oblaka teče
pa u kući gore svijeće.

JUTRO

Otvoren je prozor
jutro stiže,
dolazi
sve je bliže...
U sobu ulazi kroz prozor
ulazi!
Kao gost na doručak
dolazi.

JORGOVAN

Jorgovan cvate u vrtu moje bake,
u proljeće, godine svake.
Miriše, miriše...
Dok traju proljetne kiše.
Njegov cvijet,
nekome lijep buket.
Kasnije, trema njega svlada.
Pobijedi ju, ali kada?
U proljeće, godine iduće.

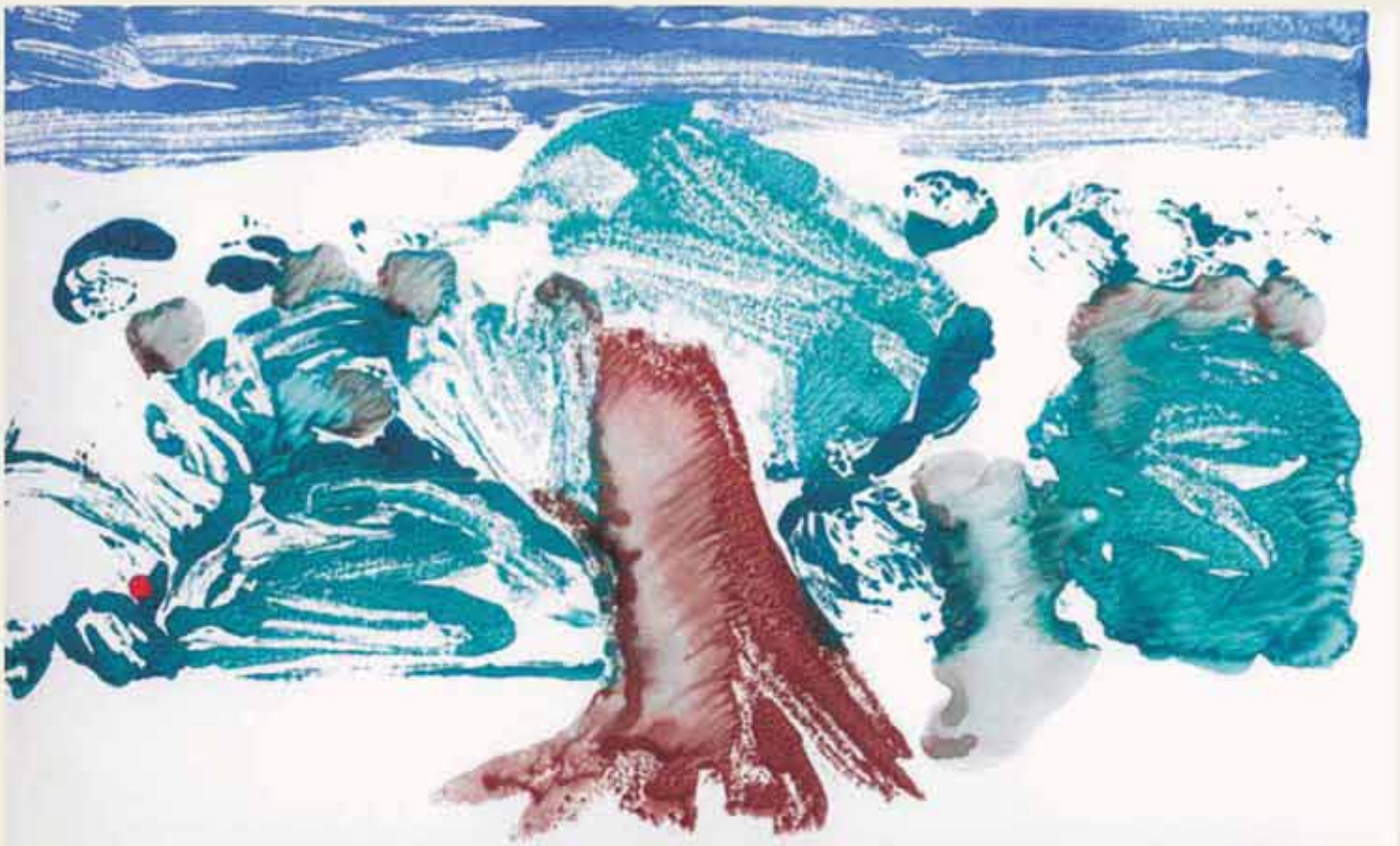

Renee Šivak, 7.c

Mogu naučiti, osmisliti i pobijediti...

Pitali smo bivšeg učenika naše škole, Stjepana Petrušu, kako mu je u srednjoj školi, čega se sjeća iz osnovne škole, kako je završio na MEF- u (Međunarodnom natjecanju istraživačkih radova na Tajvanu) i kako vidi svoju budućnost.

Sara: Školske godine 2009./2010. proglašen si učenikom generacije naše škole. Kako si to postigao?
Stjepan: Pa vjerojatno sam bio dobar! Učio sam, bio na nekoliko županijskih natjecanja i eto – profesori su zaključili kako sam dobar.

Sara: Upisao si prestižnu XV. gimnaziju (MIOC) 2010./2011. godine. Sada si maturant. Kako prošlo gimnazijsko školovanje?
Stjepan: Mnogo sam učio, kao prvo. Drugo, bio sam pristojan i nastojao u svim predmetima dati što više.

Sara: I tako si već u drugom razredu objavio vlastiti znanstveni rad na međunarodnoj konferenciji ELMAR u Zadru. Naziv rada je: „How to kill superconductivity". Te godine sudjelovao si na Međunarodnom turniru mladih fizičara (IYPT) i Međunarodnom natjecanju istraživačkih radova (MEF)?
Stjepan: Da, tako je počelo. Zapravo, mislim kako je to slijed događaja – natjecanja i rad u osnovnoj školi bili su početak moje ljubavi prema znanosti općenito, a naročito prema Fizici. Pozdrav prof. Svedružiću!

Sara: Koje si predmete volio, osim Fizike?
Stjepan: Pa gotovo sve – ipak najviše Biologiju, Matematiku i Sat razrednika – sada pozdrav razrednici Katici Antol!

Sara: Prije međunarodnog uspjeha na Tajvanu bio si na nekoliko europskih „događanja"?
Stjepan: U sklopu projekta darovitih učenika, zajedno s ostalim kolegama koji su radili na područjima usko vezanim uz fiziku,2012. godine posjetili smo Njemački institut za aerodinamiku i svemir. Uz institut se nalazi i DLR_School_Lab gdje sam sudjelovao u mnogim eksperimentima kao što su svojstva vakuuma, mikrogravitacije i aerodinamike raketa.
Tijekom kolovoza ove godine sudjelovao sam na Ljetnoj školi znanosti (S3++). U slobodno vrijeme volontiram na različitim festivalima i sajmovima u svrhu promoviranja znanosti među mladima. Tijekom ljeta volontirao sam na Znanstvenom pikniku i Noći istraživača.

Sara: Uspjeh na MEF-u na Tajvanu je, dakle, samo logičan slijed, kako ti kažeš?
Stjepan: Da, kada se baviš znanošću, slijed događaja je predvidiv. Možeš znati koliko šanse imaš na nekome natjecanju, prezentaciji, projektu... Važno je imati i malo sreće.

Sara: Ti si se ipak najviše uzdao u rad. Nije li to naporno?
Stjepan: Ma ne, na Ljetnoj školi znanosti u Požegi bilo je više druženja i zabave. Zabavno je kada se možeš šaliti, baviti sportom, pjevati i poslije toga razmišljati o projektu...

Sara: Za kraj, kako je bilo na Tajvanu?
Stjepan: Vruće, raskošno! Bilo je mnogo mladih fizičara i fizičarki. Komunikacija na svim jezicima svijeta, a službeno na engleskom! Moja ekipa iz Hrvatske postigla je uspjeh zbog kojeg smo postali slavni u MIOC-u i šire.

Sara: Sada si maturant. Koji fakultet planiraš upisati?
Stjepan: Fiziku (ha!ha!) ako uspijem! U bliskoj budućnosti planiram upisati neki od najboljih svjetskih fakulteta u Sjedinjenim Američkim Državama kao što je MIT, Harvard, Princeton ili Yale. Također velika mi je želja osnovati Istraživačku stanicu u Zaprešiću gdje bi se mladi mogli upoznati sa znanošću i na taj način popularizirati znanost među mladima.

Sara: Što poručuješ učenicima naše škole?
Stjepan: Pozdrav svim profesorima, ravnateljici i učenicima moje "naj" škole! Učite već sada jer mjesta za uspješne ima sve više i više!

Sara Vodopija, 8. c

(fotografija -Stjepan Petruša u Tajvanu)

Želim biti...

Budući da se svaki čovjek kada odraste mora baviti nekim poslom, pitali smo naše prvašiće što žele biti kad odrastu. Ipak, najljepše je kada radiš ono što voliš, pogotovo kada taj san potječe još od malih nogu.
Prvašići su nam odgovorili kako sanjaju o poslu u policiji te karijeri u nogometu...
Osim policajaca i nogometaša bilo je tu još i mladih učitelja, liječnika, kompjutoraša, prodavačica...
Iz brojnih vrlo zanimljivih i maštovitih odgovora izdvojili smo nama najzanimljivije:
„Kad odrastem, želim biti nogometaš jer pucam kao Ronaldo."
„Ja želim prodavati aute jer su lijepi i brzi."
„Ja bih htio biti policajac jer oni dobro zarađuju."

Luka Šeremet, 7.c

Kako je biti gradolnačelnik?

Na to pitanje odgovorio nam je gradonačelnik našega grada Željko Turk. Dana 24. veljače 2014. godine posjetila sam gradonačelnika gospodina Željka Turka s kojim sam razgovarala o tome kako je biti gradonačelnik i kako vidi naš grad u budućnosti.

NOVINARKA: Koju ste školu završili? Kako ste se uopće počeli baviti politikom?
GRADONAČELNIK: Završio sam srednju ekonomsku školu te Ekonomski fakultet u Zagrebu. Nakon završenog fakulteta i stečenog iskustva u svom zanimanju počeo sam se baviti privatnim poduzetništvom. S vremenom sam se odlučio aktivno uključiti u politički život grada što me dovelo do pozicije gradskog vijećnika, nakon nekog vremena dogradonačelnika i na kraju do pozicije gradonačelnika.

NOVINARKA: Jeste li u kojem trenutku mislili da ćete izgubiti izbore? Kako ste se osjećali tada?
GRADONAČELNIK: Naravno. Ni u jednom trenutku u predizbornom vremenu nisam bio siguran da ću pobijediti. Velika potpora moje obitelji, građana i poznanika mnogo mi je značila i motivirala me da se trudim. Na kraju, građani su to prepoznali i izabrali me za gradonačelnika.

NOVINARKA: Što uopće znači obavljati dužnost gradonačelnika?
GRADONAČELNIK: Gradonačelnik je osoba koja je zadužena za brigu o svim svojim građanima (Zaprešić ima oko dvadeset pet tisuća stanovnika), prometnicama te svim ostalim stvarima koje imaju ikakvu vezu s gradom.

NOVINARKA: Je li Vaš posao stresan i ostane li Vam vremena za slobodne aktivnosti i obitelj? Koje su Vaše slobodne aktivnosti?
GRADONAČELNIK: Moj posao je stresan kao i svaki drugi, možda još više budući da me uvijek netko treba, zove, uvijek mi netko dolazi sa svojim problemima koje, nadam se, uspješno rješavam. Uvijek moram biti dostupan svakome pa mi nedostaje moje slobodno vrijeme, vrijeme s obitelji. Nakon radnog dana ostane mi malo slobodnog vremena. Od sportova pomalo igram tenis, a zajedno sa suprugom i obitelji bavim se vinarstvom i podrumarstvom.

NOVINARKA: Možete li mi opisati kako zamišljate Zaprešić za desetak godina?
GRADONAČELNIK: Zaprešić za deset godina zamišljam kao moderan razvijeni grad, naravno, s još barem pet tisuća novih građana. U planu je rekonstrukcija istočne obilaznice, izgradnja golf-terena, preuređivanje samog centra grada, izgradnja sveučilišnog kampusa... Mislim da je to dovoljno u deset godina.

Marta Bregeš, 8. a

Moje sretno zanimanje

Kako sam postala dimnjačarka - ispričala nam je Sanja Sučević, učenica naše škole, generacija 2008./2009.

Nino: Sanja, evo te opet u osnovnoj školi! Koja ti je najdraža uspomena!
Sanja: Moj turbo 8.d razred i neki profesori. Zapravo profesorica Matičec, Jasenka na prvom mi je mjestu.

Nino: Koji predmet nisi voljela?
Sanja: Engleski, predavala mi je prof. Polić, Marijanca. Pozdrav razrednici! Dobro, može i Biologija.

Nino: A nisi voljela?
Sanja: Nije da neki predmet nisam voljela, nije mi se baš dalo učiti, pogotovo ako nešto nisam razumjela. Mučile su me Kemija i Matematika... Možda i Hrvatski, to jest gramatika.

Nino: Ipak, završila si dobrim (gotovo vrlo dobrim) uspjehom svih osam razreda. Kada si počela razmišljati o budućem zanimanju?
Sanja: U petom razredu odlučila sam postati medicinska sestra. To me držalo sve do upisa u srednju školu. Panika je počela kada sam zbrojila bodove, odnosno ocjene. Morala sam otpisati medicinsku školu!

Nino: Dakle, imaš poruku za sve nas koji još ne zbrajamo bodove?
Sanja: Da, veliko da! Možda bi sada razgovarao s medicinskom sestrom! (smijeh)

Nino: Tako si odlučila upisati srednju strukovnu školu. Ali kako baš u dimnjačarsku?
Sanja: Zapravo sam poželjela biti netko potpuno drukčiji. Raditi nešto neobično i zanimljivo. Dimnjačari donose sreću – to je legenda, pa zašto ne! I tako sam upisala srednju strukovnu školu – smjer dimnjačarstvo.

Nino: Bila si na TV-u, u emisiji Neobična zanimanja.
Sanja: Da, postala sam gotovo slavna jer sam jedina dimnjačarka na području Zagreba i okolice...

Nino: Kako je bilo u srednjoj?
Sanja: Ma sve pet... Bila sam jedina cura u razredu... Voljela sam sve predmete. Bilo je malih poteškoća s novim strukovnim predmetima, ali kad radiš s voljom i ljubavlju, sve je lakše.

Nino: Brzo si zavoljela srednju školu i buduće zanimanje?
Sanja: Da, dosta brzo jer mi je sve bilo zanimljivo. Malo sam se bojala praktične nastave – krov, dimnjaci, plinski bojleri... Profesori i voditelji terenske nastave pomagali su mi, možda i više nego dečkima!

Nino: I sada, kada si dimnjačarka, nosiš li sreću drugima? Kada te netko sretne, primi li se za gumb?
Sanja: Pa najprije uočim nevjericu i čuđenje. Ponekad me pitaju – vi ste stvarno dimnjačarka? Nasmijem se i kažem - da, stvarno. Tada se netko primi za gumb.

Nino: I tada se osjećaš dobro?
Sanja: Zapravo najbolje sam se osjećala kada sam završila srednju školu i položila stručni ispit. I kada sam prvi put odradila pregled i čišćenje dimnjaka. Osjećaš se dobro kad vidiš rezultate svoga rada.

Nino: Koji je najšmješniji događaj u tvome zanimljivom životu?
Sanja: Kada sam svome dečku rekla da sam dimnjačarka! Nije vjerovao, smijao se ko lud!

Nino: Možda mu je to smetalo ili je pomislio – ne mogu biti zaljubljen u dimnjačarku?
Sanja: Ma ne, poslije prvog šoka, svima se hvalio da je njegova cura dimnjačarka... Zavolio je moju struku gotovo kao i ja! Donijela sam mu sreću, kaže, i kao Sanja i kao dimnjačarka. (smijeh)

Sanja: Primite se za gumb dok ovo čitate:
- **Učite i mislite što biste željeli raditi u sljedećih** pedeset godina!
- Zaljubite se u struku ili zanimanje već sada – i tada će vam sve zadaće, testove i usmeni odgovori biti lakši!

Zbrajajte bodove prije upisa u srednju školu to jest vaše sretno zanimanje!

Nino Dolenac, 8. c

Možete postati plesači...

Učitelj naše škole, Mario Ključević, upoznat će nas ukratko s latinskoameričkim i standardnim plesovima koje je i sam dugo godina trenirao te postigao zapažene rezultate. Danas svoju ljubav prema plesu prenosi na svoje učenike, buduće sportske plesače i natjecatelje. S obzirom na dugogodišnje prijateljstvo s plesačicama Anom Herceg i Petrom Jeričević, zamolio ih je za intervju s našim novinarkama.

Natjecateljski sportski ples jedan je od najljepših dvoranskih sportova u kojem se sjedinjuju umjetnost i sport.
Nažalost, nije u Hrvatskoj tako popularan i često se zamjenjuje s akrobatskim rock'n'rollom.
Sastoji se od tri discipline: latinskoamerički plesovi, standardni plesovi te kombinacija standardnih i latinskoameričkih plesova.
Također, u sklopu sportskih latinskoameričkih plesova i standardnih plesova postoji i posebna grana latinskoameričkih plesova tzv. latinski šou plesovi (Latin show dance).
Za tu granu plesova karakteristično je da plesači plešu elemente latinskoameričkih plesova, ali imaju slobodu biranja glazbe i šou koraka (uz elemente LA plesova).
Na velikim natjecanjima ima i različitih natjecanja specifičnih za to natjecanje ili natjecanja u još nekim granama plesa. Primjerice, na jednom od najvećih natjecanja u Europi, Austrian Openu u Beču, postoje natjecanja samo u bečkom valceru (zajedno nastupaju sve kategorije pojedinačno) u parovima ili formacijama (nastupa određen broj parova koji su jednako obučeni i plešu istu koreografiju)...
Danas se u programu latinskoameričkih plesova plešu: samba, cha cha, rumba, paso doble i jive.
U programu standardnih plesova plešu se: engleski valcer, tango, bečki valcer, slowfox i quickstep.
Ovaj sport specifičan je po tome što osim izvrsne izvedbe plesova morate i izvrsno izgledati. Mnogi su očarani plesnom odjećom koja je drukčija za svaku kategoriju.
Sportski plesovi kod nas su postali poznati tijekom 90-ih, a svoju veliku popularnost i afirmiranost među ostalim sportovima dobili su tijekom televizijskog šoua Ples sa zvijezdama kada je cijela Hrvatska mogla detaljno upoznati ovaj sport.

Mario Ključević, dipl. učitelj RN

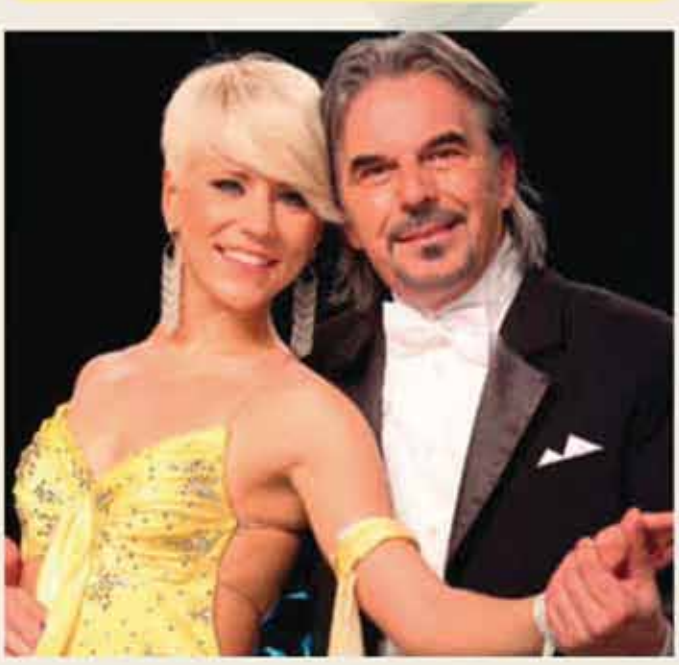

Višestruko nagrađivana hrvatska plesačica Ana Herceg u intervjuu našoj Franki Zadro otkriva je li ostvarila sve svoje snove te kako je bilo plesati s poznatim pjevačem Markom Toljom u Plesu sa zvijezdama.

ANA HERCEG: OSTVARILA SAM ŽIVOTNI SAN -UČITELJICA SAM I PLEŠEMI

Ana Herceg poznata je hrvatska plesačica, sudionica dvostruka truka pobjednica najpoznatijeg šoua u Hrvatskoj-Plesa sa zvijezdama.

Na početku, hvala Vam što ste pristali na intervju za naš školski list. Recite nam nešto o sebi i koje su Vaše prve uspomene iz školskih dana?
Rođena sam 15. siječnja 1986. Završila sam Osnovnu školu Matije Gupca u Zagrebu. Iz školskih dana imam samo lijepe uspomene. Sjećam se svojih prvih prijatelja, zajedničkih igara i naše učiteljice Sanje koju smo svi jako voljeli jer je uvijek bila pažljiva prema nama i imala mnogo strpljenja za nas.

Doznali smo da ste učiteljica, diplomirali ste francuski jezik. Hoćete li nam reći svoje dojmove o radu u školi i zanimanju učiteljice?
Jako volim zanimanje učiteljice . Kao mala često sam se igrala škole i na taj način učila tako da mi je to oduvijek bilo zanimljivo. Kad sam prvi put vodila nastavu, bila sam jako uzbuđena i sretna jer radim nešto što volim, a uz to sve imala sam izvrsne učenike.

Ana, kada ste počeli plesati i koliko godina plešete?
Počela sam plesati s devet godina, sada već plešem devetnaest godina.

Vi i Marko Herceg najpoznatiji ste brat i sestra u plesu. Koliko dugo zajedno plešete?
Marko i ja plešemo zajedno već petnaest godina.

Nije li to katkad teže nego da plešete s nekim nepoznatim?
Ponekad je zaista teško jer smo se kao i sva braća i sestre znali lako posvađati oko sitnica. Međutim, uvijek bi se brzo pomirili i nastavili kao da se ništa nije ni dogodilo.

Koji su vaši plesni uspjesi?
Naš najveći uspjeh je taj što smo čak sedam naest puta uspjeli osvojiti državno prvenstvo.

U šestoj sezoni Plesa sa zvijezdama, kao i u božićnoj emisiji, pobijedili ste s Markom Toljom. Kako je bilo plesati s njim?
Marko je bio odličan plesač. S lakoćom je učio nove plesove i koreografije i bio je stvarno pravi užitak raditi s njim, a uz sve to, jako je zabavan i voli se šaliti tako da su nam treninzi uvijek bili ispunjeni smijehom.

Kada krene šou, imate li tremu? Kako vi plesači i zvijezde provodite vrijeme tijekom šoua?
Uvijek imam malu tremu, ali to sve nestane u trenutku kada stanem na pozornicu. Dok traje šou, uglavnom naporno vježbamo jer treba mnogo toga svladati u kratkom vremenu.

Je li Vam se život promijenio nakon pobjede?
Nije se mnogo promijenio. Ponekad se dogodi da me netko prepozna na ulici, ali to je uglavnom to.

Što ste htjeli postat kao mali, jesu li Vam se želje ostvarile?
Oduvijek sam htjela biti učiteljica i plesačica. Želje su mi se itekako ostvarile...

I poruka učenicima naše škole?
Budite uvijek vedri, nasmiješeni i dobri svojim učiteljima. Iako vam se čini da vas ponekad gnjave, oni vas zapravo jako vole!

Franka Zadro. Teodora Gašparuš, 7.c

PETRA JERIČEVIĆ: DAMIR MI JE I PLESNI I ŽIVOTNI PARTNER

Petra Jeričević članica je Plesnog kluba iz Zagreba i Hrvatskog športskog plesnog saveza te pobjednica ovogodišnje sezone Plesa sa zvjezdama.

Draga Petra, hvala Vam što ste odvojili vrijeme za intervju. Prvo, želim reći kako mi je iznimno zadovoljstvo sudjelovati i rado ću vam odgovoriti na sva postavljena pitanja.

Koju ste školu završili?
Završila sam Osnovnu školu Ivana Gorana Kovačića, kasnije sam se preselila kat više u istoj zgradi, gdje sam upisala i završila XVIII. gimnaziju.

Što vam je ostalo u sjećanju iz školskih dana?
Moram priznati da su mi školski dani ostali u jako lijepom sjećanju. Jedva sam čekala da to sve što prije završi, ali sada kada sam starija jasno mi je koliko je to životno razdoblje lijepo i smatram da ga svatko treba maksimalno iskoristiti.

Koliko dugo plešete? Kada ste počeli? Kako ste se odlučili za taj sport?
Počela sam plesati s devet godina, u trećem razredu osnovne škole. U našu školu na nastavu došao je moj prvi trener Siniša Kraševac i podijelio letke za ples. Sestra i ja odlučile smo otići i vidjeti o čemu se radi, a roditelji su nas u tome podržavali. Tako smo počele plesati...iz čiste znatiželje, ali vrlo brzo smo se zaljubile u ples i ovo je već trinaesta godina da ta ljubav traje.

Koja su vaša plesna ostvarenja?
Nikad plesna ostvarenja nisam gledala kroz rezultat. Natjecateljski dio u plesnom svijetu uvijek je nešto što me frustriralo. Nisam počela plesati jer sam se htjela natjecati, već sam počela plesati iz ljubavi prema glazbi, ritmu i pokretu. Ako baš nešto moram izdvojiti, bila bi to ovogodišnja bronca na Državnom prvenstvu Hrvatske s Damirom i pobjeda u Plesu sa zvijezdama.

Saznali smo da već dugo plešete i da ste imali nekoliko partnera, a sada plešete s Damirom Horvatinčićem, koji je također plesao u Plesu sa zvijezdama. Kako je plesati s njim? Imate li vremena za sebe?
Ono što je zanimljivo je to da je Damir razlog zbog kojeg plešem. U jednom periodu kasnog puberteta lupilo me u glavu da više ne želim plesati. Tu je počela moja stanka koja se tada meni činila kao kraj karijere. Jedina osoba zbog koje sam se tada vratila plesu bila je Damir Horvatinčić. Vremena za sebe imamo, ali ga najčešće provodimo skupa jer smo i privatno u vezi. Tako da nas dvoje zaista mnogo vremena provodimo zajedno.

Kako to da ste tek sada ušli u Ples sa zvijezdama?
Kada sam imala osamnaest godina, pozvana sam prvi put na intervju. Moram priznati da to nije dobro prošlo. Nisam se nikako snašla i bila sam sramežljiva. Tada su zaključili da nisam dobar izbor. Prošle godine Damir me predložio uredniku, nakon nastupa u božićnoj emisiji, zainteresirali su se za mene i tako sam ove godine "upala". Moram priznati da je to bio jedan od najsretnijih dana u mome životu jer,otkad sam prvi put vidjela taj šou na televiziji s četrnaest godina, zamišljala sam kako ću jednog dana i ja nastupati tamo te sam potajno u glavi smišljala koreografije prije spavanja.

Vi ste ove godine i debitantica te ste kao takva i pobijedili. Čestitamo! Kako Vam je to uspjelo?
Uspjelo mi je jer sam zaista imala sreću s partnerom. Kada su nas upoznali, dogovorili smo se da ćemo dati sve od sebe. U tom planu smo se jako zbližili. Njegova umjetnička i glumačka crta plus moje koreografije pa i želja da napravimo nešto dobro dovela nas je do pobjede. Moram priznati da ni u jednom trenutku nismo razmišljali o pobjedi. Naravno da smo ju željeli pa se samim time pobjeda nekako dogodila.

Koliko ste puta na tjedan Vi i Mislav vježbali? Kada krene šou, imate li tremu? Kako vi plesači provodite vrijeme dok traje šou?
Mislav je perfekcionist i mi smo znali provoditi subote u dvorani dok su drugi spavali. Ja inače imam veliku tremu i uvijek kada se kamere upale postanem mala sramežljiva djevojčica kojoj je neugodno. Najgora stvar koju si možete napraviti u tom trenutku je da pomislite kako vas gledaju mnogi ljudi pred televizorom.

Recite nam, baš nas zanima, je li žiri tako strog i izvan studija? Ili samo Davor Bilman?
Svi članovi žirija jako su dragi ljudi i svatko od njih ima svoju ulogu u šou. Svaki sudac mora biti jedan karakter. Da nema Davorovih komentara i da nas se stalno hvali, ljudima ne bi bilo zabavno. Uvijek i u svakom šou postoji uloga "strogog negativca", no to ne znači da su takvi i u privatnom životu.

Je li vam se promijenio život nakon pobjede?
Život mi se nakon šoua okrenuo za tristo šezdeset stupnjeva. Za početak, prvi put u životu shvatila sam da kad radiš nešto što voliš, zaista možeš u tome biti dobar i da se trud i rad zaista isplate. Nakon pobjede zaključila sam da više neću zanemarivati svoje kreativnu i umjetničku stranu sebe koju sam uvijek zanemarivala pod stereotipom da se umjetnost u Hrvatskoj ne cijeni. Nakon šoua shvatila sam da bih voljela naučiti nešto više o performansu i kazalištu. Napokon sam odlučila pokušati upisati glumu, što nikada nisam zbog straha od neuspjeha. I neuspjeh je dio života, ali znati da nešto nisi ni pokušao napraviti za sebe iz straha, najveći je neuspjeh. Raditi nešto s ljubavlju veliki je blagoslov u životu i jamči uspjeh i rezultat. Život mi se promijenio, postala sam pozitivnija, otvorile su mi se oči na mnogim područjima i emotivno mi se obogatio život.

Što želite poručiti našim učenicima?
Učenicima vaše škole želim poručiti da nikada ne odustaju od svojih snova jer se ostvaruju kada to zaista jako želiš. Želim im poručiti da čime god se bavili u životu i koliko god se drugima to činilo glupo, ako vas to čini sretnima, nemojte odustajati! Netko sazna prije što ga usrećuje, netko kasnije, a uvijek možete krenuti od toga što vas ne usrećuje i time se voditi na životnom putu. Želim vam poručiti da njegujete umjetnost čak i onda kada je ne razumijete... jednoga ćete dana razumjeti. I na kraju, budite okruženi ljudima koji vas vole i koje vi volite. Ljubav je ključ do sreće, nebitno prema kome ili čemu.

Ana Tonžetić, Mia Čović, Mihaela Kapeli i Ivana Čavar, 7. c

BOŽIĆ U MAROKU

Maroko je država u sjeverozapadnoj Africi u regiji poznatoj kao Magreb, na obali Atlantskog i Sredozemnog mora. Državna je religija, kojoj pripadaju gotovo svi stanovnici, islam. Prošle godine moja obitelj i ja našli smo se upravo u Maroku u vrijeme božićnih blagdana.

Znate li kako je teško provesti Božić u državi u kojoj žive muslimani koji nikada nisu čuli za Božić, a kamoli ga slavili? Ne teško, nego gotovo neizvedivo. Ispričat ću vam s kojim smo se sve problemima susretali, a o kojima inače i ne razmišljamo.

Jedan od najvažnijih simbola Božića, božićno drvce,u Maroku je nemoguće pronaći. Kao da u cijeloj državi nitko nikada nije čuo za bor ili jelku. Tri smo dana uzaludno tražili drvce u nadi da ćemo ga, već nekako i negdje pronaći, ali ništa. No kada nam je već ponestalo i ono malo nade, ugledali smo jedan mali rasadnik kraj ceste. Isprva nismo ništa našli. Na izlazu sam se još jedanput okrenula, a u jednom malom kutu stajao je jedan čempres. Pomislila sam: „ Budući da je zemlja progutala sve borove u cijelom Maroku, poslužit će i ovaj čempres koji je vjerojatno zadnji." Brzo sam otrčala do njega i dogovorila se s tatom da ćemo ga kupiti ma koliko god da stoji. Na sreću nije bio skup i odvezli smo ga kući. Brat i mama bili su presretni kada su vidjeli da smo nakon tolikog truda ipak uspjeli nabaviti božićno drvce. Nije baš nešto, no sami ćemo napraviti najljepše drvce na svijetu. Prvi smo problem riješili, ali bilo ih je još...

Drugi problem zvao se kuglice. Kuglice smo našli samo u jednoj trgovini, no bile su toliko ružne da smo odustali od daljnje potrage. Odlučili smo ih zato sami napraviti, a za to je najviše zaslužna moja nastavnica iz likovnog koja me prošlog Božića naučila kako napraviti kuglice za bor. Sjetila sam se postupka, kupila škare, ljepilo i kolaž papir, što smo srećom uspjeli pronaći. Cijela je obitelj radila kuglice, napravili smo ih otprilike stotinjak. Nisu nam sve bile potrebne za naš mali čempres pa smo ostatak kuglica polijepili po prozorima i zidovima tako da dobijemo božićni ugođaj.

Treći problem bio je ukrasiti dom. To i nije bio baš veliki problem zato što smo većinu toga što nam je trebalo ponijeli sa sobom. Ostatak smo kupili u jednoj trgovini s ukrasima i namještajem za kuću. Na prozore smo postavili višak kuglica, na vratima smo napisali Sretan Božić snijegom u spreju,na lampice smo postavili zvonca, a na stol različite figurice Djeda Božićnjaka i ostalih božićnih likova.

Peti i malo veći problem bio je kako stvoriti božićni ugođaj kada u Maroku nikada nije padao snijeg. Umjesto snijega, mi smo bili u kupaćim kostimima s naočalama i kapama na glavama, sunce je pržilo kao ludo. Tu se ništa ne može pa smo se nekako priviknuli na to. Bilo je vrlo neobično jer na ulicama nema natpisa Sretan Božić, nema lampica koje bi noću svijetlile, figurica u božićnom stilu, ukrasa na kućama i u trgovinama. Ni po čemu nismo mogli znati da je Božić. I kao i sve ostalo, sami smo si morali stvoriti ugođaj. Postavili smo lampice koje smo kupili u nekoj maloj prodavaonici. Napravili smo snjegovića od plahte, kape, naočala, metle i ostalih stvari koje su nam mogle poslužiti umjesto snijega.

Šesti problem,ujedno i najmanji, bila je hrana.

Nije bilo mlinaca, francuske salate, hrvatskih božićnih kolača i ostalih jela koja mi jedemo na Božić. Naravno, problem je riješen maminim umijećem kuhanja. Francusku salatu napravili smo od svih namirnica koje smo tamo kupili, piletinu smo kupili bez problema, a mlinci nisu bili mlinci, nego improvizacija moje mame, super kuharice.

Svi su problemi bili riješeni na vrijeme.

Na Badnjak, nažalost, nismo mogli ići na Polnoćku jer nam je jedna jedina kršćanska crkva bila predaleko pa smo ove godine Polnoćku propustili.

Prošli Božić, koliko god bio nesavršen i bez snijega, bio mi je najljepši jer smo sve napravili sami. Uvijek ću ga pamtiti i uvijek ću ga se sjećati jer Božić nije drvce, ukrasi i mlinci, nego radost koja nas prožima dok smo zajedno. Proslavljajući radost Božića nije bitno gdje se nalazimo, u vlastitom domu ili dalekom Maroku,jer kad se male ruke slože, sve se može!

Nika Horvat, 6. b

MORE

Najviše volim ići na more
baki mojoj
pokraj jedne gore.

Baka me danima čeka
al' more me uvijek
prvo dočeka.

Od jesenas
nema više bake.
Samo more osta.
Bako moja, mislim na te!

More šumi tužno.
Možda zna moju baku?
Sad me samo more čeka
pokraj jedne gore.

Mia Franolić za ovu je pjesmu dobila drugu nagradu na državnom literarnom natječaju «Dobro jutro more» 2012./2013. godine

Alma Mrvoljak, 7.a

MOJOJ SIMPATIJI

Kad te pogledam,osjećam
se bajno jer ti
izgledaš sjajno.

Gledam te danju
sanjam te noću
jutro jedva čekam...
Susresti te hoću!

Ne mogu ti to reći
jer će mi srce utećі.

Zato izdaleka
pratim oči tvoje i nadam
se da će one jednom
pogledati moje.

Ana Bella Gudek, 5. c

NOĆ

Ja sam tamna

ja sam plava

ja sam noć.

Ja sam sestra

novog dana.

Dok sam ja

svatko spava.

Jelena Glasovac, 4. c

I MOJE SRCE KUCA STO NA SAT

Nitko nije kao ti,
moja mala ljubavi.

Sve dok kiša lije,
meni srce bije.
Jer kad vidim te,
znam da voliš me.

Mislim na te svaki dan,
uvijek uđeš u moj san.
Možda čak i nešto kriješ,
ali uvijek me nasmiješ.

Savršen si ti za mene,
otjeraš mi mračne sjene.
U zamci sam kao miš
dok se ti važan praviš.

Ponekad mi malo
ideš na živce,
ali onda se sjetim
da ljubav nema granice.

Laura Krišković, 5. c

Luka Marković, 6. d

Možete čitati lektiru...

Moje mišljenje...

Alegorijska priča Galeb Jonathan Livingston Richarda Bacha vrlo je zanimljiva. Uči nas kako je život stalno traganje i učenje. Sviđa mi se to što Jonathan nikad nije odustao od svoga sna.

Najljepši citati...

- Jonathane, sjećaš li se što si mi jednom davno rekao o tome kako moram voljeti jato?
- Svakako.
- Ne razumijem kako možeš voljeti rulju koja te maloprije htjela ubiti.
- Oh, Fletch, to se ne voli. Ne volimo mržnju i zlo. Treba učiti da se spozna istinski galeb i pomoći im da i sami to vide u sebi. To je ljubav o kojoj sam ti govorio.

Iako se trudio da bude strog prema svojim učenicima, u jednom ih je trenutku ugledao onakvima kakvi su zaista bili – a to što je vidio – uistinu je volio.

Isus je govorio da ljubimo jedni druge. Također nisam mogla razumjeti kako bih ljubila druge,ako me oni ne vole ili su mi neprijatelji. Ova knjiga me poučila da u svakom čovjeku pronađem barem malo dobra. Čovjek nije toliko zao da u njemu nema dobrote. Svi smo djeca Božja. Prihvatimo sebe i druge onakve kakvi jesu. Nitko nije savršen.

Moj visoki i smireni let
omogućio mi je vidjeti svjetlost
sjajnu i savršenu
i naći put do nje!

Na samom početku nisam znao
otkud mi ta čežnja za vježbanjem
savršenog leta.
Sada znam!

Silvija Bevanda, 8. b

Pišite pisma...

Bok, Ivana!

Danas pada kiša. I topi se snijeg. Prozori su zamagljeni.

Računalo mi bez života. A i ja s njim. Jedino me spašava misao na tebe. I misao da ti mogu pisati pravo ljubavno pismo. To nam je zadala profesorica iz Hrvatskog. Dakle, pišem zadaću iz Hrvatskog jezika i mislim da moram dobiti 5+ jer ovu zadaću posvećujem tebi.

Ne znam ima li ljubavno (to jest osobno) pismo uvod, razradu i zaključak? Ovo mi je bio uvod.

Oči tvoje ko oblaci
nekud besciljno plove.
To su dragulja dva
Što snivaju snove nove.
(U kojima sam ja!)

Dakle, četiri sam stiha prepisao i mislim da je jako lijepo i romantično kada ti netko prepiše stihove. Peti stih je moj i nadam se da ti se sviđa ideja.

Upravo je stigao Filip (onaj koji sve zna o kompovima). Nastavak ovog pisma čitaj na Facebooku!

Za kraj, dok Filip liječi komp, bolesnik, još dva stiha:

Tvoj lik mio i drag
u mislima mojim je prag.

Znam da zvuči malo čudno, ali ne znam što bi se rimovalo s drag.

I tako to. Kiša je prestala. Stakla na prozoru mokra su i tužna. Ja sam nekako radostan. Napisao sam tebi prvo ljubavno pismo. Kao Luko Paljetak! I još sam napisao zadaću iz Hrvatskog jezika. Nadam se petici. Vidimo se na „fejsu".

Bok! Tvoj Luka!

Adrian Glavač, 7. c

Vid Milković, 3. d

Možete nam prenijeti svoja razmišljanja i dojmove...

Život je katkada težak

Život je katkada težak. To je prilično jasno. Ono najteže ne može se poboljšati ni tehnologijom ni vještinama ni protokom vremena. Otkrića nam samo otežavaju, ali i otkrića su dio života.
Ako je život pretežak za tebe, učini nešto ekstremno da pokažeš životu da ne treba živjeti po pravilima.
Pokaži mu da ti voliš drukčije jer,ako činiš drukčije, to više nije samo život, nego tvoj život, jedinstveni život koji samo ti kontroliraš.
Stvarnost je načinjena od pravila, a ti si tu da ne budeš „normalan", da ne ideš uvijek po pravilima jer tako se čovječanstvo razvilo. Tako smo mi evoluirali.
Mi smo napravili ovakav život da sebe poboljšamo, da nikad ne izumremo, da uvijek imamo dušu čovjeka i srce borca.

Luka Guliš, 5. a

Bruno Saili, 8. b

T. Ujević: Lupa bura tmurnih ura... Bura.

BURA NA LOVREĆU

Uskrsni su praznici počeli. U Zaprešiću, mome novom zavičaju, cvrkuće proljeće. I piri kao neki vjetar.

U Lovreću žive moji djed i baka. Tamo sam s njima živjela prvih pet godina djetinjstva (najljepšeg). Dakle, Lovreć je moj prvi zavičaj. Puno sam toga već zaboravila, a lovrećku buru i zimske dane ne mogu: to je najviše što Lovreć ima!

Uuu, bura je kao jablan među grmovima.
Bura! Bura! Brrrr!
Kad je bura, i u tikvi je zima – kaže moja baba!
I još običava reći: Bog nam buru darova da meso na čeranju osuši...
I još jedna didova izreka:
Zimi kad zubato sunce danu sudi, ne otvaraj majci prozore.
Kako izgleda bura na Lovreću?

Iziđe li čeljade iz kuće, dobro se zaodjene, zakukulji, sporo hoda, malo se pogrbi i ukosi, pri zapusima zastajkuje...

Na mahove pootpalo lišće, papirnate i najlonske vrećice okrilate. Ljuta ih bura u kovitlacima uvis diže. Vitla amo-tamo pa ih na kraju na zemlju spusti i uza zidove ili u busene kakve kupine.

A tek zimi – u noćima kad od Bosne pristigne pa zanoći. Svima nam se od njezine strašne huke noć oduži. Sutrašnji im je dan pun nesanice... Bura se u studenu mraku jezovito dere, škripi, niz Gradinu zavija, lamaće golim granama. Silovito drma trošnim škurama i vratima. U dimnjacima zviždi i zavija... Grmi ona tako sve do mora i dalje! Kao poludjela ptica preleti i more i otoke.

Tek u daljini krila polomi.

O ne, neću više, sada mi, evo, došlo da za njom tugujem! To je bura s kojom po starom zavičaju putujem – Lovreću, Braču, Vrgocu...

Ana Ujević, 6. e

(Ovaj literarni rad nagrađen je na međunarodnom literarno – likovnom natječaju „Tin i ja")

Možete naučiti nešto novo...

Velike zaljubljenice u konje i jahanje, Ivana Ćavar i Anita Bogović, naučit će nas sve što trebamo znati o konjima. Nadamo se da će i vas ovaj članak potaknuti da počnete otkrivati čari jahanja i provođenja vremena s konjima.

PASMINE KONJA I PONIJA

Postoje mnoge pasmine konja i ponija. Od velikih teglećih i radnih konja sve do malih ponija. Karakteristike konjskih pasmina vrlo su različite ovisno o tome iz kojeg dijela svijeta potječu. Postoje tri glavna tipa konja: teški (hladnokrvnjaci), laki (toplokrvnjaci) i poniji.
Poniji mogu biti:
šetlandski, polo, falabella, fell, norveški fjord...
Konji mogu biti: don, trakenher, holstein, pinto (paint), apaloosa, shire, araber, andaluzer, engleski punokrvnjak (konj za utrke), akhal- theke, azteca, frizijski konj, lipicaner, mustang, peruanski paso, tennese walker...

OZNAKE

Oznake konja na glavi: zvijezda, uska lisa, široka lisa, brnja.
Neki konji mogu imati riblje oko (obično je blijedo sivo ili plavo i često zahvaća samo jedno oko).
Oznake na nogama: bijela putica, bijela kruna, bijela kičica, čarapa i visoka čarapa.
Visina konja mjeri se do grebena, tj. najvišeg dijela leđa.
Ponije koji su viši od 149 cm nazivamo konjima.

TIMARENJE

Timarenje započinjemo tako da konju stavimo ular i s podvodcem ga zavežemo za ogradu u boksu konja. Za timarenje koristimo različite četke ovim redom: jež četka, tvrda četka, meka četka, četka za grivu i rep, rajser (alat za čišćenje kopita). Kad koristimo rajser, trebamo paziti da ne diramo žabicu (središnju kost u kopitu). Također, za njušku koristimo spužvicu.
Inače, kopita peremo tvrdom četkom i vodom, a zatim,ako je sunčano, konja izvedemo na pašu gdje se kopita prirodno osuše te se potom namažu mašću protiv gljivica da budu zdrava.

BOJE

Vrana (crna), smeđa, riđa (alat), siva, kestenjasta, *palomino* dvobojni, *(skewbald, piebald)*, žutosiva i šarena.

PREHRANA

Konji se hrane travom, zobi i sijenom, a za poslasticu jedu kocke šećera, mrkve, jabuke i brikete.

BOLESTI

Sunčanica, mrena na očima, konjunktivitis, sljepoća, bolest zuba, bol u leđima (iskrivljena kralježnica), zapetljaj crijeva (kolike), nametnici, istegnuća i otekline na nogama, trovanje.

POTKIVANJE

Konji se potkivaju svakih mjesec i pol do dva mjeseca. Potkove sprečavaju trošenje kopita. Kad su jednom namještene, potkove treba skinuti, obrezati kopita i vratiti potkove natrag.
Potkove oblikuje potkivač i još tako užarene stavlja ih na konjska kopita. S obzirom na to da konj ništa ne osjeti, potkivač ih oblikuje prema kopitu.

DEKE

Koristimo zimske deke koje konje štite od hladnoće i vjetra, ljetne deke koje rashlađuju konja, a *švic-deke* koristimo kada je konj mokar nakon pranja ili znojan nakon treninga.

Anita Bogović, 7.c

OPREMA ZA JAHANJE

Za konja pri jahanju koristimo: uzde, podsedlicu (tkanina koja dolazi ispod sedla kako bi konju bilo udobnije sedlo), gel ili spužvu (služi kako konja ne bi žuljala oprema na leđima), sedlo, kolan (remen koji prolazi ispod trbuha, a služi kako bi držao sedlo na mjestu) *šicere* (štitnici koji dolaze na zglobovima konja kako bi spriječili kresanje kopita o nogu), *bandaže* (trake koje koristimo za različite stvari, npr. kao zamjenu za *šicere* ili kao zavoj u slučaju ozljede), *gog* (remen koji pričvrstimo za uzde kako bismo imali nad konjem lakšu kontrolu, također sprječava da konj previsoko diže glavu), pršnjak (sličan *martingalu*), kapicu (izložbeni dodatak na glavi prekriva uši) *ausbinder* (također ista funkcija kao *martingal*), podrepnjak (remen koji sprečava klizanje sedla unatrag) i različite *martingale* (remeni koji također daju jahaču lakšu kontrolu nad konjem pričvršćeni za sedlo i uzde). Oprema za konja mora se držati urednom i čistom zbog ranjivog materijala (najčešće kože).

Za konja u konjušnici koristimo: ular (sličan uzdi, samo služi kako bismo imali kontrolu nad konjem dok ga ne jašemo, nema žvalu (metalni dio koji je na uzdi i dolazi konju u usta kako bismo ga kontrolirali pri jahanju) i povodac (uzica s kopčom na kraju, prikvači se na prsten ulara da bismo mogli voditi konja).

Oprema za jahača: kaciga, prsluk, jahaće hlače (*rajterice*), jahaće cipele i *čepse* (štitnici za listove nogu) ili čizme, rukavice i korbač. Za početnike koristi se *lonža* (dugi povodac) koju upotrebljava trener kako bi kontrolirao konja.

JAHANJE

Ako gajite posebnu ljubav prema konjima, uvjereni smo da će vam se svidjeti jahanje. Iako se svima čini da je to lagan sport u kojemu nema mnogo muke, za njega je potrebno uložiti mnogo truda. Nakon što naučite sve o konjima, potrebno je još samo kupiti opremu i pronaći dobar konjički klub te početi jahati. Iako sam početak jahanja neće biti lagan, uz trud, volju i ljubav prema konjima možete postići velike rezultate.

Jahanje kao sport zahtjevan je i naporan, no nemojte odmah odustati jer nakon nekog vremena uvidjet ćete kako ste sve bolji i bolji i bit će ostvarena veza između vas i konja koja je vrlo važna. Jahanje je pomalo adrenalinski sport i toplo ga preporučujemo svim ljubiteljima konja.

NA KONJU

Kada sjednete na konja, osjećaj je poseban, ali nije tako lako jahati kako se čini.

Prvo morate naučiti pravilno sjediti na konju, tj. u uspravnom položaju, zatim možete krenuti u hod, četverokratni najsporiji korak u kojemu se konju sve četiri noge u različito vrijeme spuštaju na tlo.

U hodu se možete probati dizati iz sedla kada je konju jedna od prednjih nogu naprijed, a sjesti kada se vrati natrag. To je dobra vježba za sljedeći brži korak - kas (dvokratni korak u kojemu konj pomiče naprijed dijagonalno suprotne noge). U kasu se dižete iz sedla onako kao u hodu kako biste izbjegli udarce, samo brže – to se zove lako jahanje.

U kasu možemo jahati sjedeći (bez dizanja) i polusjedeći (malo se uzdignemo iz sedla i ne sjedamo; u tom slučaju moramo se nagnuti naprijed).

Nakon kasa slijedi *kenter* - trokratni korak poznat kao kratki galop (kopita dotiču tlo na sljedeći način: jedan noga, zatim dijagonalni par i na kraju četvrta noga).

U *kenteru* sjedimo čvrsto u sedlu, malo nagnuti unatrag, prateći konjske pokrete.

Kenter je mnogo brži, zato moramo dobro uvježbati kas prije nego što krenemo.

Kada svladamo *kenter* slijedi galop i dugi galop. Prijelaz iz kentera u galop vrlo je lagan. U galopu sjedimo čvrsto u sedlu. Galop je vrlo brz, stoga nemojte ni pokušavati galopirati prije negoli steknete potrebnu vještinu u jahanju. Nakon što sve ovo naučite, uživajte i jašite!

Pripremile: Anita Bogović, Ivana Čavar, 7. c

CAPOEIRA

Capoeira je afro-brazilska umjetnička forma koja uključuje elemente borilačkih vještina, igre, glazbe i plesa. Nastala je u Brazilu, razvili su je robovi iz Afrike (posebno s područja današnje Angole) u 16. stoljeću.
Capoeira se izvodi u krugu koji čine capoeiristi. Oni pjevaju, plješću i sviraju instrumente te stvaraju energiju koju dvoje capoeirista (koji plešu) pretvara u atraktivne pokrete.
Kao u Americi, tako je i u Brazilu bilo trgovine robljem. Robovi su radili u poljima u kojima su šećer i duhan bili glavni usjevi pa je potražnja za robovima bila velika. Tijekom povijesti, dok se trgovalo robljem, procjenjuje se da je više od dva milijuna robova dovedeno iz Afrike u Brazil. Dovedeni su iz različitih dijelova Afrike s različitim kulturama. Bili su raspoređeni u tri glavne luke: Bahia, Recife i Rio de Janeiro.
U Riu i Recifu robovi su bili iz različitih etičkih skupina, a ponekad i iz neprijateljskih plemena, zbog čega su se teško pobunili. Više je robova u Riu bilo iz Bantu naroda, dok su u ostalim područjima, kao što je Bahia, robovi bili primarno iz zapadne Afrike.
Kako su robovi počeli shvaćati da je njihovo stanje nepovratno te su bili prisiljeni raditi zauvijek, počeli su bježati.
U Recifu grupa od četrdeset robova pobunila se protiv svojih gazda. Ubili su sve bijele zaposlenike te zapalili kuću na plantaži. Zatim su se oslobodili i odlučili naći mjesto gdje će se moći sakriti od lovaca na robove. Krenuli su prema planinama, na put koji je trajao mjesecima. Da nije bilo pomoći Indijanaca, ovo putovanje praktički ne bi mogli dovršiti. Naposljetku, došli su do mjesta koje su smatrali sigurnim te su ga zbog obilja palmina drveća, nazvali Palmares. U ovom je mjestu rođena afrička zajednica; koja je trajala cijelo stoljeće. U njoj su nastali prvi oblici capoeire.
Kako nitko ne želi uskratiti afrički utjecaj na capoeiru, ništa zapravo nije poznato o stvarnom obliku capoeire podrijetlom iz Afrike. Sve što je napisano o ovoj temi napisano je na temelju usmene predaje. Najraniji je poznati povijesni zapis o capoeiri kao borilačkoj vještini iz 1770., dugo nakon ranih godina ropstva. Nakon toga ništa nije evidentirano sve do početka devetnaestog stoljeća kada su nađeni zapisi uglavnom u obliku različitih policijskih evidencija iz Ria de Janeira.

Pripremio: Tomislav Habulan, 7. c

Događanja tijekom školske godine

20. rujna 2013. - Gostovanje književnice Jadranke Čunčić-Bandov

Našu školu i PŠ Pojatno, 20. rujna 2013. godine, na početku nove školske godine, kao i mnogo godina do tada, posjetila je spisateljica i lutkarica Jadranka Čunčić- Bandov. Za učenike prvih razreda matične škole i učenike prvih, drugih i trećih razreda PŠ Jadranka Čunčić-Bandov izvela je lutkarsku predstavu "Šale, trice, zvrndalice. „U našoj školskoj knjižnici mogu se posuditi i knjige spisateljice Čunčić-Bandov: Tinka fakinka, Puž na raskrižju, Šale, trice, zvrndalice, Igre sa zmajevima, Iju ju.

16. listopada 2014. – Dani kruha i zahvalnosti za plodove zemlje

Svjetski dan hrane obilježava se 16. listopada. Toga dana i mi smo obilježili Dan zahvalnosti za plodove zemlje. U prostorijama naše škole okupili su se učenici sa svojim učiteljima. Za tu prigodu pripremili su i prezentirali kruh, pecivo, kolače i druge plodove zemlje.

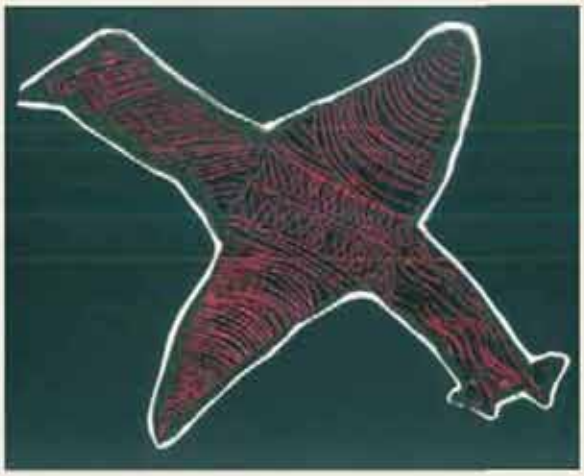

18. studenoga 2013. – Dan sjećanja na Vukovar

Prisjetili smo se i ove godine svih stradalih i nestalih žrtava Vukovara. Kroz fotografije razrušenog i uništenog grada vratili smo se u vrijeme rata i ratnih razaranja... U pjesmi autora Hrvoja Hegedušića Vukovar pronašli smo nadu u ljepšu i sretniju budućnost grada-heroja.

Studeni 2013. - Radionica kinča

U organizaciji učitelja Marija Ključevića i Udruge Ivana Perkovca održana je kreativna radionica pod nazivom „Kinč". Kinč je umjetnost izrade različitih vrsta cvjetova od krep-papira.
Radionici su prisustvovali učitelji razredne i predmetne nastave.

6. prosinca 2013. - Sveti Nikola

Priredili smo doček svetom Nikoli. Kroz vesele pjesme, plesove i recitacije vodio nas je Nino koji je ispričao priču o tome što je radio i čime se bavio Sveti Nikola dok je bio dijete. Ni ove godine nisu izostali darovi kojima je Sveti Nikola razveselio sve učenike razredne nastave.

Događanja tijekom školske godine

20. prosinca 2013. – Božićna priredba

Božićnom čarolijom završili smo prvo polugodište tekuće školske godine. Na božićnoj priredbi nastupili su učenici od prvog do osmog razreda. Svi su bili izvrsni. Vidjeli smo različite recitacije, igrokaze, zborno pjevanje, plesne točke, no najveći pljesak dobili su osmaši Sara i Luka otplesavši valcer. Inspirirani duhom Božića i iskrenih želja, zakoračili smo u novu godinu i novo polugodište.

2. veljače 2014.– Međunarodni dan zaštite močvara

Prigodnim predavanjem obilježili smo Međunarodni dan zaštite močvara. Spoznali smo važnost očuvanja i postojanja močvara u svijetu.

Dora Udovčić, 7. b

18. veljače 2014. – Županijsko natjecanje iz Matematike

Naša škola bila je domaćin Županijskog natjecanja iz Matematike za cijelu Zagrebačku županiju. Natjecanje je otvoreno priredbom te pozdravnim govorom ravnateljice, a završilo proglašenjem rezultata. Na natjecanju su sudjelovali učenici koji su se kvalificirali na školskim natjecanjima u pratnji svojih mentora.

4. ožujka 2014. – Ples pod maskama

Za učenike razredne nastave održan je ples pod maskama i izbor za najbolju izvedbu i masku. Sve su osmislili i uvježbali sa svojim učiteljima, uz potporu roditelja. Treće mjesto osvojili su učenici 2.d razreda koji su bili maskirani u kauboje, pod vodstvom učiteljice Renate Mihalinec. Drugo mjesto osvojili su učenici 2.e razreda, pod vodstvom učitelja Marija Ključevića i učiteljice Dubravke Hlupić. Oni su plesali na pjesmu Euphoria. Najboljom izvedbom proglašena je skupna koreografija trećih razreda koji su plesali meksički ples. Njihove učiteljice su Ankica Maroš (3.a), Vesna Majcen (3.b), Maja Bertol (3.c), Anita Zubčić-Ban (3.d) i Rinka Grujičić (3.e). Odluku je donio žiri sastavljen od stručnih suradnika škole.

Događanja tijekom školske godine

22. travnja 2014. – Obilježavanje Dana planete Zemlje

Taj dan bio je u znaku projektnog dana. Obilježili smo ga Eko-kvizom, a na svim satovima održane su teme o zaštiti i očuvanju našeg planeta.

Travanj 2014. – Susret s književnikom Božidarom Prosenjakom

Ove je školske godine našu školu posjetio poznati hrvatski pisac Božidar Prosenjak koji se u književnosti istaknuo svojim dosad najuspješnijim romanom „Divlji konj". Ugostili smo ga u našoj knjižnici gdje je razgovarao s učenicima nižih razreda.
Govorio nam je o svom iskustvu pisanja romana, spisateljskim počecima, nagradama koje je dobio te o svom životu i djetinjstvu. Uživali smo u razgovoru s piscem,a on je bio sretan što može svoja razmišljanja i iskustva prenijeti na mlađe naraštaje poput nas.

17. travnja 2014.– Izrada pisanica

Naši učenici sudjelovali su 17. travnja 2014. u radionici izrade tradicionalnih pisanica zaprešićkog kraja.

Maja Zekan 7. b

30. svibnja 2014. – Obilježavanje Dana škole

Uz igrokaz, recitacije, plesne točke i zborno pjevanje obilježili smo Dan škole.
Prisjetili smo se uspjeha koje smo postigli tijekom godine i nagradili smo najbolje učenike.

Državna razina

Državno natjecanje iz Fizike (teorijska)
Ivan Čubrić, 8. a

Državno natjecanje iz Fizike (eksperimentalna)
Juraj Crneković, 8. c

Državno natjecanje iz Matematike
Jakov Vilić, 5. a

Državno natjecanje iz Njemačkog jezika
Rebecca Knežević, 8. a

Državno natjecanje iz Kemije
Juraj Crneković, 8. c

Sportska natjecanja
Muška odbojkaška ekipa (7. i 8. razred)
Ženska košarkaška ekipa (7. i 8. razred)

Županijska razina

Županijsko natjecanje iz Matematike

4. razredi
Fran Miletić, 4. c, osvojio je prvo mjesto
Jelena Glasovac, 4. d

5. razredi
Jakov Vilić, 5. a, osvojio je drugo mjesto
Luka Guliš, 5. a
Hana Tretinjak, 5. d
Lea Burilo, 5. d

6. razredi
Fran Košpić, 6. a
Matea Žulj, 6. b

7. razredi
Hela Maković, 7. c

8. razredi
Ivan Čubrić, 8. a
Juraj Crneković, 8. c

Županijsko natjecanje iz Engleskoga jezika

Hana Ban, 8. a

Županijsko natjecanje iz Fizike

Ivan Čubrić, 8. a
Juraj Crneković, 8. c

Županijsko natjecanje iz Njemačkog jezika

Rebecca Knežević, 8. a, osvojila je drugo mjesto
Hana Ban, 8. a, osvojila je treće mjesto

Županijsko natjecanje iz Kemije

Juraj Crneković, 8. c
Luka Šeremet, 7. c
Noah Marko Mesić, 7. c

Županijsko natjecanje iz Geografije

Ana Ujević, 6. e, osvojila je drugo mjesto
Jakov Vilić, 5. a, osvojio je treće mjesto
Hana Tretinjak, 5. d
Zita Šantel, 5. d

Županijsko natjecanje iz Biologije

Ivan Čubrić, 8. a
Anita Bogović, 7. c

Županijsko natjecanje iz Tehničke kulture

Hana Tretinjak, 5. d
Tea Mršić, 6. e
Luka Šeremet, 7. c
Josip Pervan, 8. c
Juraj Crneković, 8. c

Županijsko natjecanje iz Povijesti

Anita Bogović, 7. c
Matias Vujnović, 7.d

Sigurnost u prometu

Ekipa škole u sastavu: Tomislav Krklec, David Ivanjko, Laura Bulić, Lucija Repec, osvojila je treće mjesto. David Ivanjko osvojio je drugo mjesto pojedinačno te ušao u ekipu Zagrebačke županije na Državnom natjecanju *Sigurno u prometu 2014.*

Sportska natjecanja

Muška odbojkaška ekipa (7. i 8. razredi) osvojila je prvo mjesto
Ženska košarkaška ekipa (7. i 8. razredi) osvojila je prvo mjesto
Muška rukometna ekipa (5. i 6. razredi) osvojila je drugo mjesto
Ekipa iz šaha osvojila je treće mjesto
Muška rukometna ekipa (7. i 8. razredi)
Muška nogometna ekipa (5. i 6. razredi)
Gimnastika (djevojke ekipno)
Stolni tenis (dječaci)

Županijska smotra Lidrano

Sudjelovao je učenik Fran Košpić, 6. a, s literarnim radom „Ponekad sam osamljen".

WIKI DVERI

Wiki-dveri projekt je Gradske knjižnice Ante Kovačića iz Zaprešića, u sklopu kojega učenici sedmih razreda osnovnih škola zaprešićkoga kraja, uz pomoć knjižničara, izrađuju internetsku stranicu http://www.wiki-dveri.info. Cilj je projekta stvaranje internetske stranice koja će na jednome mjestu objediniti informacije o kulturnoj i prirodnoj baštini zaprešićkoga kraja, upoznavanje mladih s važnošću očuvanja baštine i stvaranje zapisa o njoj, popularizacija Zavičajne zbirke Gradske knjižnice i stvaranje nove građe za nju, obrazovanje mladih u području digitalne pismenosti te razvijanju suradničke kulture i timskoga rada.

Sa svakim istraživačkim timom učenika radi se individualno kako bi krajnji rezultati projekta bili što uspješniji. Učenici prikupljaju informacije o lokalitetima (pisane, fotografske zapise i videozapise), pišu i uređuju članke za objavu na internetu te izrađuju i dizajniraju web-stranice, koristeći pritom MediaWiki, aplikaciju otvorenog koda. U tijeku je rad na projektu Wiki-dveri IV. – upoznajmo etnološku baštinu zaprešićkoga kraja, a obuhvaća proučavanje i stvaranje zapisa o bogatoj etnološkoj baštini zaprešićkoga kraja: narodnim običajima kroz godinu, napjevima i plesovima, ručnim radovima... Projekt je namijenjen učenicima sedmih razreda osnovnih škola koji će se s etnološkom baštinom upoznavati proučavanjem knjižne i elektroničke građe, posjetima knjižnicama, muzejima i lokalitetima te predavanjima stručnjaka i stručnim radionicama u našoj knjižnici. U projektu sudjeluju učenici sedmih razreda deset osnovnih škola zaprešićkoga kraja među kojima je i naša škola. To su Mia Čović, Tomislav Habulan, Roko Prgin, Tibor Babović i Petra Brebić.

Uvodno predavanje o ovogodišnjem projektu održano je 25. ožujka 2014. godine u Gradskoj knjižnici Ante Kovačića u Zaprešiću. Predavanju, koje su održali Josip Barlek, prof.,te koordinatorice projekta Marija Bartolić i Janja Dimnjaković, nazočili su i učenici sudionici projekta.

Ana Jakešević, prof. geografije i povijesti

U sklopu projekta Wiki-dveri posjetili smo etnoselo Kumrovec i Sveti Križ Začretje. U Kumrovcu smo obišli Muzej „Staro selo"koji je jedinstveni muzej na otvorenom. Vidjeli smo seoske kuće u kojima su se održavale zagorske svadbe, kovački zanati, kolarski obrti, lončarstvo, prerađivanje konoplja u platno, kako su živjeli mladi parovi... U Svetom Križu Začretju posjetili smo Muzej Žitnicu u kojem smo vidjeli narodne nošnje, jaslice i druge stare predmete koje su koristili ljudi toga kraja.

Mia Čović, 7. c i Petra Brebrić, 7. d

Eko kviz

22. travnja 2014. bio je u znaku projektnog dana. Obilježili smo ga Eko kvizom, a na svim satima teme su bile zaštita i očuvanje našeg planeta.
Svi smo se okupili u dvorani škole u 13 sati. Tamo su već bile spremne natjecateljske ekipe.
Svaku ekipu činilo je petero učenika. Dobile su ime po planetima Sunčeva sustava.
Odgovarali na pitanja iz Vjeronauka, Prirode, Biologije, Kemije i geografije.
U stručnom žiriju bile su vjeroučiteljica Anita Ivanović, učiteljicu prirode Jasenka Matičec, učiteljica kemije Nikolina Novak i učiteljica geografije Vera Išek.
Ekipa Saturn sa osvojena dvadeset i četiri boda pobijedila je i sljedeće godine predstavljat će našu školu na državnom natjecanju.
Ekipa Zemlje i Jupiter dijele drugo mjesto sa osvojenih dvadeset bodova.
Treće mjesto zauzela je ekipa Merkur, a četvrto mjesto, nažalost, ekipa Venera.

Ana Tonžetić, Mia Čović, Mihaela Kapeli, 7. c

Ekologija

Međunarodna smo eko škola od 13. travnja 2006. godine. To znači da brinemo za okoliš, čuvamo i volimo prirodu, tj. ekologija nam je na prvom mjestu. U svim nastavnim sadržajima povremeno razgovaramo o ekološkim temama. Skupljamo stari papir! Čuvamo okoliš škole! Štedimo vodu! Ekologija nam je na dlanu!

Što o tome misle učenici 2.d i 2.c razreda?

- *Ekologija je jedan sat na kojemu se uči o životu.*
- *Ja mislim da je to kada učiš o prirodi i tim znanstvenim stvarima.*
- *Ekologija je nešto kompjutorsko i tehnologijsko.*
- *Ekologija je: zaštita prirode, recikliranje otpada i sađenje novih biljaka.*
- *Ja mislim da je ekologija grupa za čišćenje.*
- *Ekologija je kada kombiji prerađuju otpad.*
- *Ja mislim da je ekologija nastavni predmet koji uči djecu kako čuvati okoliš.*
- *Ekologija je kada čistiš smeće i to se naziva ekologija.*
- *Ekologija je ekološka škola.*

Anketu obradile: Ana Ujević i Magdalena Bogdan, 6.e

Lucija Bosnić, 8. d

Međunarodni dan močvara obilježili smo prigodnim predavanjem.
Predavanju su prisustvovali učenici sedmih i osmih razreda.
Naše novinarke potrudile su se staviti na papir sve što su upamtile na predavanju.

Na močvae se dugo vremena gledalo kao na beskorisne površine. Mnoge države isušivale su ih te pretvarale u poljoprivredna zemljišta.
Močvare su plitke vode stajaćice, odnosno tlo natopljeno najčešće slatkom vodom koje se odlikuje niskom pH vrijednošću i bioraznolikošću staništa za mnoge biljne i životinjske vrste kao što su vodozemci, ribe, ptice, kukci, gmazovi i sisavci. Močvare se najčešće nalaze u riječnim nizinama ili uz jezera, odnosno u reljefnim depresijama s intenzivnom vegatacijom. Mnoge su močvare ugrožene ili su potpuno isušene zbog potreba poljoprivrede za obradivim površinama ili iz zdravstvenih razloga (malarija).
U novije vrijeme došlo je do promjene odnosa prema močvarama. Shvaćeno je njihovo značenje za ukupnost čovjekove životne sredine i česti su uspješni napori za očuvanjem tih područja. One se ubrajaju među najvrjednije, ali i najugroženije tipove prirodnih staništa. Njihova vrijednost,po nekim procjenama,premašuje 45% vrijednosti svih ekosustava iako one čine samo 6% površine Zemlje.
Močvarna staništa od velike su važnosti zbog svoje ekološke uloge očuvanja biološke raznolikosti i gospodarskih vrijednosti. Ona pružaju idealne uvjete za opstanak mnogih biljnih vrsta, a utočište su i hranilište velikog broja životinjskih vrsta. Da bi se spriječilo uništavanje močvara, donesena je i Ramsarska konvencija.
Međunarodni dan močvara i močvarnih staništa obilježava se 2. veljače u svim državama svijeta. Na taj dan 1971. g. u iranskom gradu Ramsaru donesena je Konvencija o zaštiti vlažnih staništa. Do danas ju je potpisalo više od 159 zemalja, među kojima je i Hrvatska. Na Ramsarskom su popisu i naša močvarna područja: Crna Mlaka, Donji tok Neretve, Kopački rit, Lonjsko polje te Mokro polje.
U Hrvatskoj su očuvana prostrana prirodna močvarna staništa što predstavlja jednu od najvećih vrijednosti biološke i krajobrazne raznolikosti srednje i zapadne Europe.

Pripremile: Ivana Ćavar, Mia Čović, 7. c

Patrik Hrkovac, 8.d (2014)

Karla Ključarić, 7. a

SVE VODE ŽIVOT U

SU DOBRE PRIRODI

Ekološke radionice...

Nakon što su proveli istraživanje o prednostima prirodne kozmetike, Male ekologe, učenike 3.e razreda, posjetila je bivša učenica naše škole, a danas ljubiteljica kozmetike i aromaterapije Ines Logožar.
Tijekom veljače i ožujka održala je dvije radionice. Nakon što su učionicu ispunili mirisi eteričnih ulja i aroma, učenici su marljivo počeli s izradom. Na prvoj radionici,održanoj 7. veljače,učenici su radili sapune, sami su odabrali omiljene mirise, sastojke i oblike. Na drugoj radionici,održanoj 7. ožujka,svaki je učenik izradio svoje sjajilo za usne.
Drugu radionicu posjetile su i učenice novinarske skupine koje su intervjuirale voditeljicu i učenike, a potom i same sudjelovale u izradi sjajila. Sapune i sjajila učenici su sačuvali za sebe, a neki su poklonili dragoj osobi za Valentinovo ili Dan žena. Učenici su s nestrpljenjem očekivali i treću radionicu na kojoj su izrađivali kremu za ruke.
Mali ekolozi kvizom znanja obilježili su Međunarodni dan voda 22. ožujka te su se pripremali za kviz znanja povodom Dana planete Zemlje,22. travnja, osluškuju prirodu i vesele se projektu izrade soka od kopriva, a kasnije i od bazge.

Rinka Grujičić, dipl. učiteljica RN

Recepti:

Balzam (stik)

- 1g pčelinjeg voska, 3g shea maslaca, 2g kokosa, 2g biljnog ulja po želji (hladno prešanog)
- jestive boje, arome, šljokice po izboru (2-4 kapi), može i eterično ulje

Postupak: sastojke izvažemo i otopimo u vodenoj kupelji, na kraju dodamo boju i miris, ulijemo u posudicu i ostavimo da se ohladi.

Sapun (piling)

- 20g gotove bio-baze za sapune, 1g biljnog ulja po želji (hladno prešano), 2g mljevenog kokosa, rogača, kave ili samljevene cvjetove lavande, kamilice i slično
- jestive boje, arome i eterično ulje po izboru

Postupak: na kockice narezati i izvagati bio-bazu za sapun te ju otopiti u parnoj kupelji, dodati po redu sve sastojke i na kraju boju i aromu (nekoliko kapi) te uliti u željene kalupe (ostaviti da se hladi 2h).

U radionici sjajila za usne sudjelovao je treći razred, a vodila ju je gđa Ines Logožar. Bilo je različitih labela kao i različitih okusa, mirisa, boja, aroma, čak i šljokica.
Bio je to pravi ugođaj. Svaki učenik dobio je svoj primjerak i mogli su ih zamotati i pokloniti nekome. Kuhalo se, spremalo i zamrzavalo. Sjajila za usne imala su okuse mente, karamela, grožđica, kamilice...
Pripravljeni su na ekobazi. Svatko bi ih mogao napraviti kod kuće, ali bitni sastojci su mnogo ljubavi i uživanje u onom što radite. Gđa Ines sanja otvoriti vlastitu radionicu u centru Zagreba gdje bi ona razgovarala sa svojim klijentima i na kraju bi napravila posebnu kremu za njihov tip kože.

Ana Tonžetić, 7.c

Dojmovi nakon završetka radionice:

Voljela bih jednoga dana, kada narastem, također otvoriti svoju radionicu i raditi sjajila i sapune. Htjela bih biti poput gospođe Ines. Stvarno sam uživala u radionici. Više su mi se svidjeli sapuni jer je postupak trajao duže. Bilo je zanimljivo. Radije bih kupovala prirodne sapune, negoli umjetne. Najviše mi se svidio miris karamela za sjajilo. Najdraži sapun mi je bio sapun u tri boje, u obliku velikog srca. Voljela bih da bude još mnogo radionica i voljela bih da bude jedna o parfemima.

Freja Konstelj, 3. e

Zabavno mi je bilo na obje radionice, no više mi se svidjela radionica izrade labela za usne. Kada odrastem, možda bih i ja otvorila jednu radionicu. Također bih radije kupovala prirodne, negoli umjetne proizvode. Jako mi je drago što sam pohađala radionicu jer sam mnogo toga naučila i bilo je jako zanimljivo. Najdraže mi je labelo sa šljokicama, a i sapuni su fora.

Nika Tretinjak, 3. e

Što doprinosi našem zdravlju?

Zdravstveni odgoj u našim školama temelj je prevencije, unaprjeđenja zdravlja, sprječavanja bolesti i osiguranja kvalitete života.

Što o Zdravstvenom odgoju misle učenici 2. d razreda?

- *To je odgoj koji nije kao kućni s pravim odgojem, nego se njeguje s medicinom.*
- *Ja mislim da je Zdravstveni odgoj sat u kojem se uči o tijelu.*
- *Zdravstveni odgoj je kad se odgajaju djeca.*
- *Da te u školi učiteljica ispravi ako si zločest.*
- *Zdravstveni odgoj je kada se zdravo hraniš i kada si zdrav.*
- *Zdravstveni odgoj je odgoj putem zdravlja.*
- *Zdravstveni odgoj je da ljudi moraju djecu pristojno odgojiti.*
- *Ja mislim da je Zdravstveni odgoj sat kako održati zdravlje.*
- *Zdravstveni odgoj je sat na kojem nas uče o spolnim organima itd.*
- *Mislim da je Zdravstveni odgoj kad je netko zdravo odgojen.*

Anketu obradile Ana Ujević i Magdalena Bogdan, 6. e

Arijana Matić, 8. d

JABUKA

Ja sam jabuka mala,
sa drveta sam jutros pala.

Ja sam vrlo rumena
i nisam okusa gumena.

Ja sam jako sočna, slatka
i kora mi je glatka.

Vole me odrasli svi
pa te lijepo molim
zavoli me i ti!

Tea Mršić, 6. e

Nives Tašić, 8. c

Za ekološku pjesmu Tea je osvojila 2013. godine pohvalnicu na općinskom Lidranu.

Ja volim raščiku

Čim završi školska godina , odlazim baki i didi u Lovreć. Kod njih su mi praznici najveseliji. Kako kaže moj did: tada sve od sunca traži odmor i hladovinu – osim obada, cvrčaka i mene! Za najveće omarine baka i ja idemo u poznatu robnu kuću europskog imena Park&Shop u Imotskoj krajini. Na ulazu se prodaju majice i suveniri s natpisima. Za oko mi je zapela crna majica na kojoj zelenim slovima piše:

JA VOLIM RAŠĆIKU!

U mjestu sam čula imena i nadimke: Ferikula, Grča, Maršuša, Ćantar... i alkar Rašica.

- Tko je Rašćika? – upitam baku
- Nije to nikakvo ime. To je biljka, dobro povrće za dobro jelo! Idi sinko prababi, ona ti sve zna o rašćiki.

Mojoj su prababi, kako kaže, devedeset manje dvi godine. Svako malo dušu Bogu priporučuje jer nikome ništa na ovome svitu nije dužna već samo Bogu dušu! Ponekad zaboravi tko sam ja – unuka ili praunuka?!

- Nu ti nje i šta me pita – otpoče baka s objašnjenjem:

Aha, rašćika, što ću ti reć, dite moje, gladan je i jadan bijo oni ko je naročito zimi, nije ima i nije ijo. E, ali ako je nisi posadio u vrime (na proliće ili po Gospi) nisi je se ni nakusa. Niki zasađenu rašćiku i kupuson zovu. Bresunicon se zove ono ponajbolje sitno lišće na vrvu rašćike. Nju moreš ist i ko salatu. Znaš, dite moje, osin isana, rašćiku ti voli i živina jer je zdrava i dobra... Nema ti tu razlike, samo što živina duše nema.

Čorba se od rašćike, krumpira i mesa (slanina, rebra, pršut, isik, povor...) zove smok. Kad san dite bila, ilo se iz zajedničke zdile, kasnije svako iz svoje čanje pa iz pijata, a otkad se svit pogospojio, rašćiku više niko i ne ide.

Prabaka sjetno prođe hrapavom rukom po navoranom čelu.

- Ne znaju, dite moje, šta valja. Da je se nisan u životu nakusala, kapac ovi godina ne bi ni dočekala! Devedest manje dvi...

Možda i ja doživim devedeset godina kao i moja prabaka! Jer volim rašćiku s malo kapule, krumpira i maslinova ulja. Kada govorimo o zdravoj hrani , možda nam savjetom mogu pomoći naše bake i prabake.

Mali rječnik govora Imotske krajine:

Rašćika – vrsta zelja (kupusa); kuhano zelje sa suhim mesom
Obad – kukac (napada konje i goveda)
Isan – čeljade, osoba, pojedinac
Kapula – crveni luk
Isik – vratni dio svinjskog mesa
Povor – kralježnica svinje
Zdila – drvena, duboka i široka posuda
Čanja – mala drvena posuda
Pijat – tanjur
Kapac – vjerojatno, moguće

Barbara Slišković, 3. d

Ana Ujević, 6. e

Ana je za ovaj novinarski rad 2013. godine dobila drugu nagradu na 18. natječaju HRVATSKE KULTURNE BAŠTINE.

Kuharica "Izabrani recepti učenika 8. d i 8. e razreda"

Povodom obilježavanja Dana kruha,20. listopada 2014., učenici 8. d i 8. e razreda, pod vodstvom razrednica Mirele Čačić i Ive Čurić, odlučili su napraviti kuharicu kao svoj doprinos aktivnom sudjelovanju u Danu zahvalnosti za plodove zemlje.

Proces nastanka krenuo je nekoliko tjedana prije dana obilježavanja. Dogovor je bio da svaki od učenika na sat razrednika donese jedan recept jela koje voli po vlastitom izboru za pripremu tradicionalnog jela ili recepta koji u sebi sadrži pojedine suvremene sastojke kako bismo osim tradicionalnih jela mogli pokazati i suvremena jela.

Nakon prikupljenih recepata, krenuli smo u produkciju kuharice. Svaki učenik imao je zadatak prepisati svoj recept na predhodno formatirani list papira te po završetku prepisivanja isti likovno urediti (nacrtati jelo). Za crtanje i pisanje recepata koristili smo recikli-rani papir i karton.

Naše smo radove skupili i uvezali ih u kuharicu koja sadrži 40 jela od kojih je 12 slanih te 28 slatkih.

Također smo pripremili i prezentaciju kojom smo pobliže upoznali učenike u školi s nastankom kuharice. Osim što smo predstavili nastanak kuharice, istknuli smo najdraže nam recepte.

Kako ne bi sve ostalo na fotografijama, neke smo kolače pripremili te ih donijeli u školu tako da je nakon predstavljanja naše kuharice uslijedilo degustiranje.

Kuharica je dostupna u zbornici škole gdje ju zainteresirani slobodno mogu prolistati i poslužiti se receptima.

Mirela Čačić, prof. matematike, Iva Ćurić, prof. likovne kulture

Proces nastanka kuharice:

1. Sakupili smo nama drage recepte i donijeli pribor za rad

2. Na pripremljeni papir prepisali smo recept i popratili ga crtežom

3. Radove smo uvezali

4. i time dobili našu kuharicu

5. Neki naši recepti

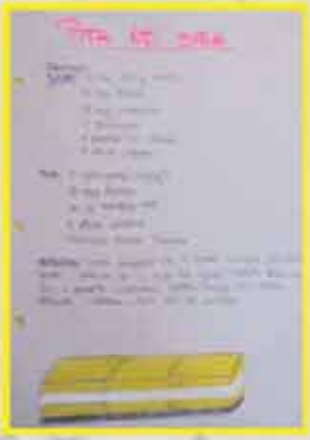

6. Degustacija nekih recepata

Gornja Stubica, dvorac Oršić i Marija Bistrica

U četvrtak 3. rujna 2013. godine u 9 sati krenuli smo autobusom na terensku nastavu. Mjesta koja smo obišli bila su: Gornja Stubica, dvorac Oršić i Marija Bistrica.

U Gornjoj Stubici posjetili smo spomenik vođi seljačke bune Matiji Gupcu. Nakon toga posjetili smo dvorac Oršić te Gupčevu lipu.

Potom smo stigli u marijansko svetište Mariju Bistricu. To je malo mjesto smješteno na brežuljkastom predjelu. Ističe se crkva Majke Božje Bistričke koju smo posjetili. Svećenik nas je dočekao i pričao nam o povijesti nastanka svetišta i nekim čudesnim ozdravljenjima vjernika.

Zanimljiva je bila priča o nastanku i načinu na koji je sačuvan znameniti kip Majke Božje. Danas taj kip,koji je potpuno crn, stoji iznad oltara zaštićen staklom i najpoznatiji je predmet svetišta Majke Božje Bistričke. Oko crkve stoje različiti spomenici o čijem smo nastanku saznali iz svećenikove priče.

Nakon toga krenuli smo na križni put koji se nalazi u blizini crkve. Prva postaja križnoga puta nalazi se u podnožju, a svaka sljedeća postavljena je uzbrdo prema vrhu brežuljka. Hodajući postajama križnoga puta, osjećali smo mir.

Ovim obilaskom završila je naša terenska nastava. Naučio sam mnogo o povijesti, prirodi i znamenitostima kraja koji smo posjetili.

Vito Mandić, 6.e

Matej Seničar, 8. e

Lika – Perušić, Smiljan, Gospić

Vozeći se stjenovitim krajolikom,u prvom dijelu našeg putovanja stigli smo u gradić Perušić. Naš prvi cilj bio je pronaći put do Amidžine špilje. Pomoću karte, kompasa i oznaka po putu tražili smo špilju i vraćali se do našeg polazišta. Sljedeći cilj bila nam je špilja Samograd do koje smo stigli nešto dužim i napornijim putem.

Hodali smo po crvenoj zemlji i šikari do ulaza u špilju. Samograd sam doživjela kao ulaz u začaranu zemlju Neopisiva veličina i ljepota. Uzdah i oduševljenje, nisam mogla vjerovati kakvu ljepotu vidim ispred sebe! Svjetlucanje, neobični oblici... Kad bih barem mogla sve dotaknuti. Koji je kipar sve ovo izradio? Čini mi se kako vidim veliki val koji se pjeni. Čudan miris, prizor pomalo zastrašujuć.

Nastavljamo put prema Smiljanu. Priroda je sada mnogo zelenija. Skromna kućica velikog čovjeka – Nikole Tesle. Brojni izumi iz glave jednog neobičnog i zagonetnog Ličanina. U zraku se osjetio naboj, svi smo zbunjeni i naelektrizirani. Dok sam gledala film, misli su mi odlutale na krov staje s kojega mršavi dječak skače s otvorenim kišobranom. U muzeju su prikazani najvažniji Teslini izumi i vremenska lenta njegovog života.

U centru Gospića imali smo sat vremena slobodno te priliku razgledati i odmoriti se. Lika je u isto vrijeme divlja i pitoma. Netaknuta priroda i čisti zrak ostali su mi u sjećanju kao poseban doživljaj. Umorni smo se vratili u naš grad, prepuni dojmova.

Silvija Bevanda, 8.b

Mađarska

I tako je osvanuo dugo očekivani dan 2. travnja 2014. Svi smo se žurno spremali jer je, začudo, ostalo stvari koje je trebalo spremiti u posljednji trenutak. Kada smo se napokon svi zajedno našli ispred SŠ Bana Josipa Jelačića, već je bilo vrijeme za polazak.

Krenuli smooo! Prema dugogodišnjoj tradiciji,u autobusu je uvijek buka. Jedni su pričali o svojim prijateljima s kojima bi se trebali naći za nekoliko sati, drugi o mađarskim kobasicama, treći o tome kako neće ići u školu pet dana...

Vozili smo se oko pet sati. Naravno, dugotrajna vožnja i pogled na zlatna polja svima je dosadila pa smo postali nestrpljivi. Naše uzbuđenje doživjelo je vrhunac kada smo došli u Veszprem. Svi smo bili ljubomorni kada su se gimnazijalci iskrcali odmah na ulazu gdje se nalazila gimnazija, a mi smo se morali još voziti do osnovne škole. Nitko nije pretjerano mario za ono što su nam profesorice objašnjavale.

Nedugo zatim stigli smo do druge osnovne škole. Svi su se iskrcali osim nas, što je bilo zbunjujuće. Profesorica nam je objasnila da idemo u sljedeću osnovnu školu. Putovanje do te škole trajalo je dugo, bila je skrivena iza brojnih šuma. Otprilike nakon pola sata vožnje ugledali smo školu ispred koje su nam mahali naši prijatelji. Počeli smo vrištati.

Tako smo se svi upoznali s ljudima kod kojih ćemo spavati, jesti i boraviti pet dana. Na početku se baš i nisu činili druželjubivima. Zbližili smo se ubrzo, kada sam došli u njihove domove i i upoznali se s njihovim roditeljima.

Sljedeći dan probudili su nas prerano za moj ukus te obavijestili da idemo na Balaton (nažalost bez Mađara koje su obveze primorale da ostanu u školi). To je najveće jezero u Europi. Ispred škole našli smo se s ostalim učenicima te krenuli. Prelijepo jezero postalo nam je još draže kad su nam rekli da ćemo se voziti brodom. Toliko smo se bili udaljili od Veszprema da smo s pravom mislili da sanjamo.

Subotu smo trebali provesti s obiteljima koje su nas ugostile. Sve su se obitelji dogovorile da će nas odvesti u ZOO. A onaj u Veszpremu veći je od maksimirskog. Imali su čak i žirafe. Taj dan nitko od nas neće tako lako zaboraviti.

U nedjelju smo se svi zajedno odvezli na bob stazu (vlasnik je tata moje domaćice Flore). Bob je imao i «Advanture park» gdje si se mogao penjati, preskakati drveće... Bob stazu nitko neće zaboraviti. Svi smo se lijepo proveli i brzo zaspali tu večer.

U ponedjeljak smo obišli Budimpeštu te se uvjerili u njezinu ljepotu i veličinu. Razgledali smo zgradu parlamenta, Trg kraljeva...

Posljednji dan došao je prebrzo. To je bio dan kod gradonačelnika. Slušali smo priče o Veszpremu. U suzama smo se rastajali od Mađara i željno iščekujemo njihov dolazak u rujnu. Također, zahvaljujemo profesoricama što su nam priuštile ovako dobar i nezaboravan izlet kojem se nadamo i sljedeće godine.

Ana Ujević, 6. e

Luka Smokrović, 8. e

Matea Jandras, 8. a

BILI SMO, SNIMILI SMO, OSVOJILI SMO...

Kao i prijašnjih godina,naša filmska skupina nije imala mira te se s punim snagama bacila na posao.
Sudjelovali smo na 50. reviji filmskog i videostvaralaštva djece u Zadru. Prijavljene su televizijske reportaže „Stalnjak" i „Medsave". U utrku za nagradu, točnije na samu reviju, primljen je film „Medsave" (što ne znači da je drugi manje vrijedan) te smo s tim filmom osvojili prvo mjesto u kategoriji tv-reportaža u konkurenciji petnaestak filmova. Na reviju smo otišle Karla Ključarić, Eva Jularić, ja (Marta Bregeš) i voditeljica Marija Radočaj. Tijekom revije stekle smo neka nova prijateljstva, obnovile stara te dale mnogo intervjua vezanih uz film. Naravno, nakon revije stalno su nas posjećivale televizijske ekipe pa smo tako bile u emisiji „Kokice" Hrvatske radiotelevizije i na vijestima Televizije Zaprešić. Zasukale smo rukave te smo krenule smišljati nove ideje za film. Odmah nakon revije bile smo u gostima kod gradonačelnika Zaprešića, gospodina Željka Turka i zbog našeg uspjeha bile smo iznimno pohvaljene.

Naše reportaže su bile i na Malom DOKUartu u Bjelovaru te su „Medsave" opet dobile sve pohvale. Bile smo također i na prvom festivalu smijeha FIFES-u u Zagrebu gdje smo se malo vratili u filmsku prošlost te smo osvojili još jednu nagradu za film „Utrka za znanjem" koji je ovaj put osvojio treće mjesto u kategoriji do osamnaest godina. Festival je trajao tri dana. Odgledale smo mnoštvo odličnih filmova (naravno, ni jedan nije bio bolji od našeg). Nakon festivala ujedinili smo svoje male umove te smo odlučili snimiti igrani film „Prvak" koji nam je bio prvi samostalni film bez pomoći bivših osmaša. Vjerojatno zato nije uspio proći na 51. reviju u Kutini, no ostali smo pozitivni i nakon toga te smo mislili na budućnost. Bili smo i na primanju kod župana za „Medsave" zajedno s ostalalim učenicima koji su postigli izvrsne rezultate na državnim natjecanjima. Za naš pobjednički film „Medsave" osvojili smo putovanje u Poreč i Kraljevicu.

Profesorica i nas dvije (Eva i Marta) zaputile smo se u Poreč gdje se održavao Dječji filmski kamp u organizaciji Zdravog grada Poreča. Naučile smo novo i ponovile staro gradivo. Filmski kamp trajao je pet dana

te su tih dana nastali izvrsni filmovi. Tako je nastao dokumentarni film „16." čiju je radionicu pohađala Marta Bregeš, a jedna od voditeljica bila je Marija Radočaj. Drugi film „Pitaj ili čitaj", koji je nastao u radionici igranog filma, snimila je Eva Matjašić. Otišle smo u Kamp misleći kako ćemo se odmoriti, no vratile smo se doma „odmorne" kakve smo i stigle. Karla Ključarić i Rebecca Knežević otputovale su u Kraljevicu gdje su održane radionice,u organizaciji Hrvatskog filmskog saveza i Hrvatske zajednice tehničke kulture,koje su trajale tjedan dana. One su pomno pratile korak svakog filmaša te su zajedno s još dvije cure snimile „Iz radionice u radionicu" , film koji prikazuje proces snimanja svakog filma nastalog na radionicama. Kada smo se svi vratili s radionica, kampova, ljetovanja i ostalih ljetnih događanja, sjeli smo natrag u svoje dobre, stare školske klupe te smo smislile novu ideju. Nije nam dugo trebalo, projekt je bio gotov već početkom drugog polugodišta, a ovaj put riječ je o tv-reportaži „Gradonačelnik".

Dovršile smo jedan film, a već razmišljamo o idućim filmovima, idejama, mogućim nagradama... Takav je filmski život: uvijek nešto montiraš, snimaš, smišljaš, razmišljaš koji kadar treba zadržati, a koji odbaciti... ali najbitnije je voljeti svoj „posao" te da ti on nikad ne dosadi.

Eva Matjašić i Marta Bregeš, 8. a

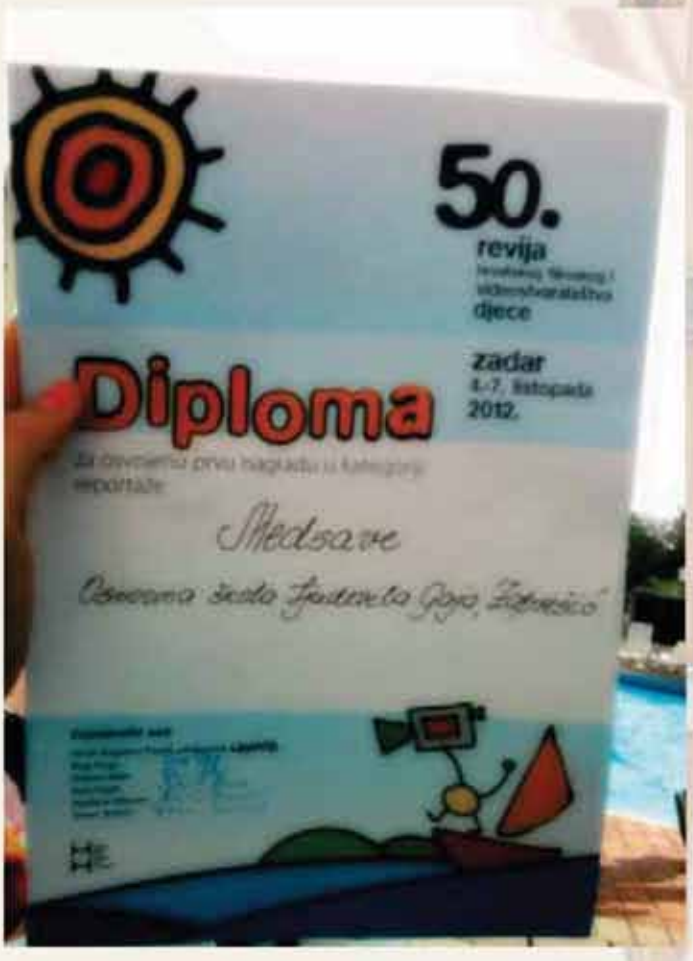

Pozdrav osmašima...

Samo za OSMAŠE

Djetinjstvo vaše
ko sjena vas slijedi.
Treba još samo
prijeći na obalu drugu
- u daljinu tajanstvenu...
Neka druga zvona zvone i
prozori zagonetni
čekaju vaš pogled
zbunjen i nemiran...
Bilo je dana
zlatnih i sjajnih...
Čeka vas vaša
mladost nova i jedina.
Sada je tu pred vama
i nikada više...
Sjećajte se nemira ovog.
Čuvajte ga za sve
nove dane – manje zlatne,
manje sjajne...
Djetinjstvo vaše prati vas
ko sjena...
Dok hrlite u mladost svoju,
dok hrlite na obalu novu!

Marija Skodinović

Hana Ban, Marta Bregeš, Vinko Brumen, Antonio Cicvara, Ivan Čubrić, Antonio Grdanjski, Ariana Harčević, Dominik Hunold, Kristina Ilić, Eva Jularić, Ivan Juranić, Karla Ključarić, Rebecca Knežević, Dorjana Kos, Franko Kovačić Zrin, David Kraljić, Fabijan Kuna, Lorena Kupek, Dominik Lovrić, Marta Macan, Eva Matjašić, Katarina Pandurević, Lana Patrun, Tomislav Ričković, Lara Sinković, Viktorija Šutalo
Razrednica: Marija Radočaj

Petar Barun, Luka Batistić, Silvija Bevanda, Josip Brkić, Mia Franolić, Daniel Jug, Ana Petra Jukić, Karlo Klarić, Borna Kos, Elizabeta Kovač, Ema Kresnik, Sara Luburić, Kristina Mamuzić, Mario Marić, Dominik Martinović , Eva Postružin, Bruno Saili, Ivona Skok, Maja Smolković, Nikola Topić, Karlo Vujec, Morana Marija Vulić, Filip Žižić
Razrednik: Ivan Tkalčević

Karla Agos tini, Bože Baković, Karla Bilić, Luka Cipar, Juraj Crneković, Nicole Čižmek, Nino Dolenc, Matej Franjić, Domagoj Kosek , Max Kostelac, Sara Košpić, Ivana Krajina, Lana Krznar, Kristina Barbara Nevena Lopac, Arijana Marija Matić, Katarina Nađ, Robert Novak, Dario Novinc, Josip Pervan, Ana Poljanac, Ivan Ružić, Ana Sever, Ivan Šinko, Dominik Šrajbek, Nives Tasić, Manuel Vidaković, Sara Vodopija
Razrednica: Katica Antol

Antonia Banović, Lucija Bosnić , Dominik Cvišić, Marin Dumbović , Martin Farago, Fran Fereža, Klara Forgić, Daria Glavač, Lana Harbaš, Martina Hercigonja, Patrik Hrkovac, Karla Katić Lepen, Ivan Kečkeš, Karlo Kobali, Teo Kovačević, Marko Krišković, Lucija Ljubičić, Goran Marinković, Laura Mifka, Mirta Mihalinec, Lorena Pavliško, Filip Petreković, Marija Piljek, Josipa Šimić, Antonio Vidović, Lucija Vitaliani, Domagoj Vranaričić, Tomislav Zrinušić

Razrednica: Mirela Čačić

Monja Čičko, Marko Črepić, Lucija Domiter, Bruno Dumbović, Veronika Gregurić Rakijaš, Mihaela Gregurin, Karla Ivezić, Sara Ivić, Tomislav Kezunović, Filip Ljubić , Melita Ljubičić, Marija Martinjak, Leon Mesarić, Matej Seničar, Luka Smokrović, Filip Sviben, Ivan Šantek, Ivan Vrgoč, Borna Zendeli

Razrednica: Iva Ćurić

Pitali smo sedmaše... A odgovorili su...

Pitali smo sedmaše kako provode slobodno vrijeme. Odgovori su vrlo zanimljivi, a možda se u njima i vi prepoznate. Možda dobijete ideju za neki novi hobi ili kako potrošiti slobodno vrijeme.

Budući da se djeca sve manje druže i provode sve manje vremena u prirodi,anketirali smo neke učenike kako bi došli do odgovora...
Najviše vremena učenici provode na Facebooku, nakon toga slijede različite računalne igre i mobiteli. Tek na sporednom mjestu nalazi se učenje, dok druženje, boravak u prirodi i čitanje knjiga sve više IZUMIRU!
Ipak malo svjetlosti na ovu statistiku baca podatak da se mnogi učenici redovito bave sportom.

Luka Šeremet, 7. c

Golf

Golf je meni jedan od najzanimljivijih sportova. U golfu je najvažnije imati strpljenja i biti precizan. Cilj igre je završiti rupu sa što manje udaraca. Jedno igralište sastoji se od osamnaest ili devet rupa. Na svakoj rupi zadan je broj udaraca kojima bi se rupa trebala odigrati. Igrač može odigrati više ili manje udaraca, a na kraju se zbrajaju svi udarci sa svih rupa. Svaki igrač kad počne igrati golf ima određen *handicap.* Na početku *handicap* je uvijek trideset šest, a na svakom dobro odigranom turniru on se smanjuje. Turniri obično traju između tri i osam sati, ovisi o brzini igre. U golfu je izvrsno što si cijelo vrijeme na zraku i u prirodi. Svatko bi trebao znati da se golf ne igra samo po sunčanom vremenu, nego i po kiši. Od opreme najvažnije su palice, loptice, cipele za golf, a od manjih stvari *tee*(na njemu stoji loptica), marker (koristi se umjesto loptice)...Mislim da je ovaj sport jedan od zahtjevnijih sportova i da je dosta težak, a naravno, treba imati vremena za treniranje i turnire koji su svaki tjedan.

Tara Mikić, 7. d

Košarka

Osjećaj je odličan. Sviđa mi se zato što je to timski sport. Možete steći mnogo prijatelja i tjera vas da razmišljate, nije jednostavno kako se čini. Možete naučiti dobre pokrete i trikove, a sigurna sam da ćete biti zadovoljni svojim napretkom. Preporučila bih ga jer je jako zabavan i koristan za zdravlje. Košarka mi je najdraži sport i veselim se svakom treningu. Ako ju ne trenirate, uvijek možete otići na igralište i tamo uživati u ovom sportu.

Kaya Babić, 7. d

Dominik Kudrina, 7. b (2012.)

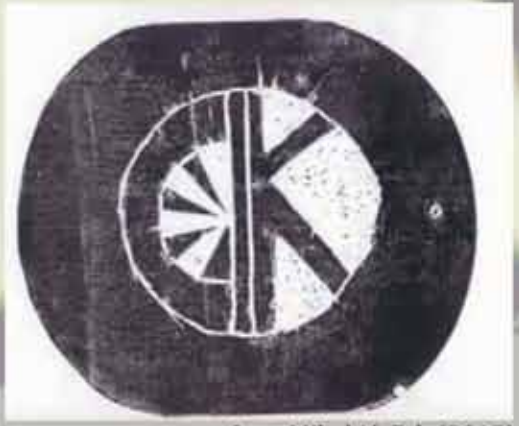

Ivan Mihakić, 7. b (2012)

Rukomet

Rukomet je zanimljiv timski sport, dobar za održavanje koncentracije i motorike. Na terenu igra sedam igrača koji nastoje zabiti gol. Golman je isto jako važan, mora imati dobre reflekse i brze reakcije. Rukomet mi je jako zabavan, vrlo sam ponosna kada pobijedimo, pogotovo kada zabijemo mnogo golova. Malo je grublji sport od ostalih jer se igra čvrsta obrana. Volim rukomet zbog zabave, a najviše ga volim jer sam upoznala mnogo sjajnih prijateljica. Nadam se da će i oni, koji se dosad nisu okušali u ovom sportu, početi uživati u njemu.

Petra Brebrić, 7. d

Streličarstvo

Streličarstvo je sport koji traži koncentraciju. Taj mi se sport sviđa jer me smiruje i sva negativna energija i misli izađu iz mene. Kad sam bio malen, tata mi jekupio luk, a ja sam bez veze gađao. Tata me poslije upisao u klub jer je vidio da mi se sviđa. Sport mi se svidio još više kada sam saznao za tatinog prijatelja Jima Hadleya koji živi u Americi.
On svaki put pogodi u sredinu. Streličarstvo je izvrstan sport jer možeš lukom bilo gdje gađati, a najbolje je u prirodi. Taj sport preporučujem jer se moraš koncentrirati, smiruje te i moraš kontrolirati strijelu koja će pogoditi metu. To je sport u kojem najviše možeš biti smiren jer nekoliko sekunda ne smiješ disati kako strijela ne bi otišla u pogrešnom smjeru. Možeš ga trenirati sam ili u grupi, no svakako je ljepše u društvu. Streličarstvo možeš koristiti i u lovu. Svi lovci koji love lukovima počeli su trenirati streličarstvo. To je sport koji traži tišinu, mir, koncentraciju, a najviše volju, a to mi je najdraže od svega.

Benjamin Pavišić, 7. d

Balet

Balet je glazbeno-scensko plesno djelo s dramskim sadržajem. Karakteriziraju ga otvoreni položaj stopala (noga iz kuka zarotirana prema van) i graciozni, ali strogo kontrolirani pokreti. Prvi se put spominje u 16. stoljeću. Naziv "ballet de cours" zapravo je označavao skup dvorskih plesova prilagođenih izvođenju na pozornici. Bio je iznimno popularan. Osobito na francuskom dvoru, a najviše u vrijeme kralja Luja XIV. Kralj je i sam nastupao kao baletan te je osnovao prvu baletnu školu.
Ja također treniram balet. Na balet sam krenula prošle godine u 10. mjesecu, stoga ga ne treniram dugo.
Poticaj i podršku dobila sam od roditelja, ali i od prijatelja. Moja trenerica je profesionalna balerina u HNK-u.
Balet nisam zavoljela odmah nakon prvog treninga. Tek nakon nekoliko tjedana osjećala sam da sam dobro odlučila i da se želim baviti baletom. Iako se baletom možemo baviti profesionalno, za mene je on hobi i namjeravam ga i dalje trenirati. Plesanje baleta u početku je jednostavno, ali poslije postane zahtjevnije.
Elementi koji se uvježbavaju su veliki i mali čučnjevi (plié i grand plié), istezanje i dizanje nogu, rad stopala, različiti nagibi i rotacije tijela, različite vrste okreta (pirouette) i skokovi koji se mogu izvoditi iz velikoga ili malog čučnja, s obje ili jednom nogom.
Svima savjetujem da pokušaju ići na balet jer je balet stvarno odličan ples kojim se možete baviti, upoznati nove prijatelje i naučiti se ispravno držati.

Mia Čović, 7. c

Zabavni kutak

Pronađi razliku

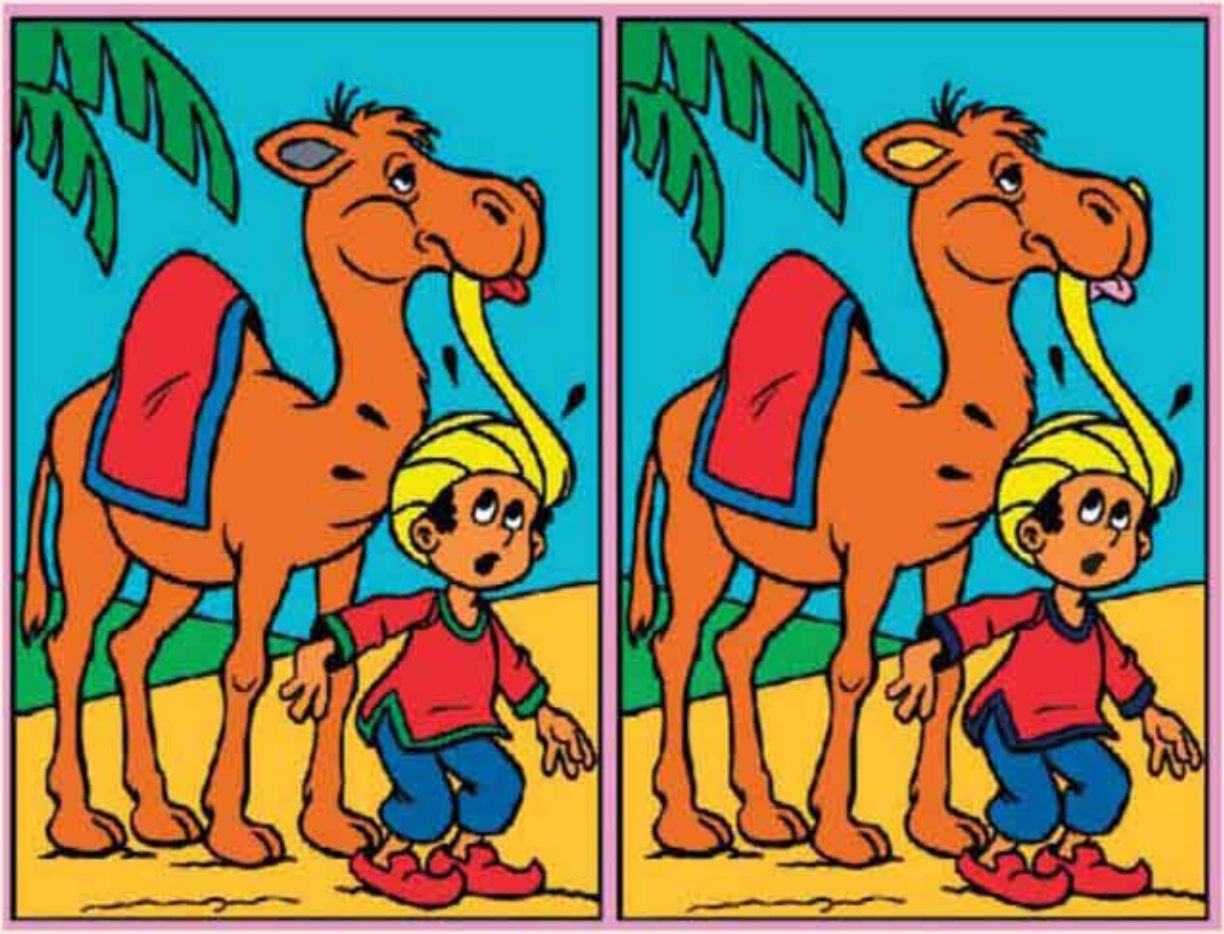

OSMOSMJERKA

U osmosmjerci pokušaj pronaći ovih 12 riječi: Facebook, Goggle, igrice, Internet, surfanje, kompjutor, chat, e-mail, opasnost, zabava, forum, web.

Od preostalih slova dobit ćeš rješenje i naš savjet!

B	F	A	C	E	B	O	O	K
W	C	H	A	T	E	U	G	O
I	E	D	M	E	NJ	I	O	M
G	T	B	U	N	A	A	O	P
R	E	O	R	R	F	V	G	J
I	P	R	O	E	R	A	L	U
C	E	Z	F	T	U	B	E	T
E	T	S	O	N	S	A	P	O
N	E	M	A	I	L	Z	I	R

RJEŠENJE : _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ !!!

Vicevi o Ivici

Pobožnost

Otac upita Ivicu na kraju škole:
-Jesu li profesori bili strogi prema tebi?
-Nisu, ali mi se čini da su previše pobožni.
-Kako to misliš da su previše pobožni?
-Nakon svakog mog odgovora križali bi se i govorili: O, moj Bože!

Matematika

Učiteljica pita Ivicu koliko je 2+2?
Ivica odmah odgovori:4
Učiteljica : 5,sjedni Ivice!
Ivica sjedne i udari se rukom po čelu:
-A joj,znao sam da je 5!

Plivač

Mali ivica pohađa školu plivanja. Nakon nekog vremena kaže on instruktoru:
-Odoh ja kući.
-U čemu je problem Ivice?
-Nisam više žedan.